

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 27.10.2011
COM(2011) 688 final

2011/0309 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**privind siguranța activităților petroliere și gaziere offshore de prospectare, explorare și
producție**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2011) 1292 final}
{SEC(2011) 1293 final}
{SEC(2011) 1294 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

Activitățile de prospectare și producție a petrolului și gazelor au loc tot mai mult în larg (offshore), în special în medii geografice și geologice complexe, cum ar fi apele adânci. Amploarea și caracteristicile celor mai recente accidente legate de activitățile petroliere și gaziere offshore¹ și ale „accidentelor evitate la limită”² raportate la scară mondială, inclusiv în Uniunea Europeană, impun luarea de măsuri. Acestea evidențiază discrepanțele existente între gradul sporit de complexitate al operațiunilor și insuficiența practicilor actuale de gestionare a riscului. În rândul întreprinderilor individuale s-au raportat decalaje importante în ceea ce privește performanța și atitudinile în materie de siguranță. Mai mult, incidentele au subliniat provocările cu care se confruntă autoritățile de reglementare în asigurarea supravegherii adecvate a activităților offshore, precum și lipsa transparenței și a schimbului de date în legătură cu performanța în materie de siguranță a industriei offshore.

Cea mai mare parte a producției de petrol și gaze din Europa are loc offshore. Un accident major produs la una dintre instalațiile offshore din Europa poate provoca pierderi materiale, daune aduse mediului, economiei, comunităților locale și societății, în timp ce viața și sănătatea lucrătorilor pot fi puse în pericol. Este necesar să se reducă riscul unui accident major în apele Uniunii.

Studiile, consultările cu părțile interesate și analizele de risc realizate începând din 2010 au identificat principalele probleme ale Uniunii ca fiind următoarele:

1. Riscul ca un accident offshore major cauzat de activitățile petroliere și gaziere să aibă loc în apele UE este semnificativ, iar legislația existentă fragmentată și diferitele practici de reglementare și din domeniul industriei nu prevăd toate reducerile riscurilor care pot fi realizate în întreaga Uniune.
2. Cadrul existent de reglementare și regimurile de operare nu prevăd cea mai eficientă intervenție de urgență în cazul accidentelor, indiferent de locul în care se produc acestea în apele UE, iar responsabilitățile pentru curățare și daune convenționale nu sunt clare în totalitate.

Prin urmare, obiectivele generale ale prezentei propuneri sunt (i) reducerea riscurilor unui accident major în apele Uniunii și (ii) limitarea consecințelor în cazul în care un astfel de accident are totuși loc.

Contextul general pentru o inițiativă de reglementare

¹ Exemple: Accidentul de pe platforma Deepwater Horizon din SUA în anul 2010 (11 decese), de pe platforma Montara din Australia în 2009, de pe platforma Usumacinta din Mexic în 2007 (22 de decese).

² De exemplu, deversări de petrol și gaze, insuficiențe cu privire la siguranța procesului de producție și controlul sondei; insuficiențe cu privire la modificările invalide privind proiectarea; un număr crescut de întârzieri în materie de întreținere cu privire la elementele critice de siguranță. Exemple de incidente recente: Gullfaks C din mai 2010, Gannet F din 2011, ambele produse în Marea Nordului.

Comisia a formulat deja un răspuns anul trecut cu privire la dezastrul din Golful Mexic printr-o analiză care vizează lacunele privind practicile offshore și cadrul legislativ al Uniunii și prin comunicarea ulterioară „Confruntarea cu provocarea reprezentată de siguranța activităților petroliere și gaziere offshore”³ (adoptată în octombrie 2010). Comunicarea a oferit o primă indicație cu privire la domeniile de acțiune ale Uniunii.

Există o fragmentare și disparități considerabile între legislațiile și practicile statelor membre care se aplică activităților offshore (de exemplu, autorizarea, dispozițiile privind responsabilitățile, standardele privind siguranța echipamentelor, transparența publică și schimbul de informații). Acestea reflectă absența efectivă a instrumentelor legislative internaționale și lacunele în legislația relevantă a Uniunii.

Deși unele state membre dispun de sisteme de reglementare offshore considerate ca fiind de nivel mondial, toate ar putea face obiectul unor măsuri de îmbunătățire. În special, este necesar să se atingă standarde înalte coerente în întreaga Uniune în domeniul controlului riscurilor de accidente majore în industria offshore.

Pe baza analizei de frecvență privind performanța din industria de profil realizată până în prezent în Europa și a cheltuielilor documentate legate de accidentele din trecut, media pierderilor și daunelor economice anuale estimate, rezultate în urma accidentelor petroliere și gaziere offshore din Uniune variază între 205 milioane și 915 milioane EUR. Această variație este utilizată ca bază empirică pentru riscul de referință în cadrul evaluării impactului.

Se estimează că beneficiile care revin Uniunii și statelor membre compensează în mod semnificativ cheltuielile implicate de introducerea unor standarde mai înalte. Partea mai importantă a cheltuielilor suplimentare va fi suportată de industria de profil, care va beneficia în urma reducerii riscurilor. Cu toate acestea, experiența indică faptul că reglementările solide și responsabilitatea clară sunt necesare pentru a produce schimbarea de cultură în industria de profil, care va genera reducerea riscului pe care prezentul regulament urmărește să o realizeze.

Obiectivele generale menționate anterior sunt dezvoltate în patru obiective specifice:

1. Asigurarea unei utilizări consecvente a celor mai bune practici pentru controlul riscurilor majore cauzate de operațiunile industriale petroliere și gaziere offshore care pot afecta apele sau țărmurile UE;
2. Punerea în aplicare a celor mai bune practici de reglementare în toate jurisdicțiile europene în care se desfășoară activități petroliere și gaziere offshore;
3. Consolidarea capacității de pregătire și de intervenție a Uniunii pentru a aborda situațiile de urgență care pot afecta cetățenii, economia sau mediul Uniunii;
4. Îmbunătățirea și clarificarea dispozițiilor existente în UE privind responsabilitatea și compensațiile.

Pe baza cercetărilor efectuate de Comisie și a consultărilor cu părțile interesate, s-au elaborat măsuri practice de realizare a obiectivelor. În plus, au fost identificate opțiuni de politică care grupează măsurile în diferite combinații și mijloace de punere în aplicare. Opțiunile de politică sunt descrise în capitolul 2.

³ COM(2010) 560 final.

Dispoziții în vigoare în Uniune în domeniul propunerii

Uniunea nu dispune de o legislație sectorială specifică privind activitățile petroliere și gaziere offshore; cu toate acestea, există un acquis mai cuprinzător al Uniunii care, adesea numai în mod parțial, se aplică sectorului offshore. Prezenta propunere completează în primul rând următoarele texte legislative ale Uniunii:

- i. Răspunderea pentru mediul înconjurător. Directiva 2004/35/CE privind răspunderea pentru mediul înconjurător (Directiva ELD) are ca obiect răspunderea pentru daunele cauzate mediului, inclusiv cele legate de activitățile petroliere și gaziere offshore. Operatorul activităților care cauzează daune de mediu semnificative speciilor protejate, habitatelor naturale sau apelor este strict răspunzător pentru prevenirea și repararea daunelor și suportarea costurilor integrale ocazionate de acestea. Prezenta propunere urmărește să extindă aplicabilitatea teritorială actuală a Directivei ELD, limitată în prezent la zona de coastă și marea teritorială în ceea ce privește daunele aduse apei, pentru a include, de asemenea, toate apele marine aflate sub jurisdicția statelor membre.
- ii. Evaluarea impactului asupra mediului: Directiva 85/337/CEE⁴, astfel cum a fost modificată prin Directivele 97/11/CE⁵, 2003/35/CE⁶ și 2009/31/CE⁷, privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, a realizat armonizarea principiilor referitoare la evaluările impactului asupra mediului al proiectelor prin introducerea unor cerințe minime generale. În plus, Convenția CEE/ONU de la Espoo privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier, care face parte din acquis-ul în domeniul mediului, este relevantă în ceea ce privește evaluarea proiectelor care pot avea efecte transfrontaliere. Cu toate acestea, aplicarea acesteia este discreționară în cazul anumitor operațiuni de foraj.
- iii. Legislația privind deșeurile: Directiva 2008/98/CE privind deșeurile (Directiva-cadru privind deșeurile). Directiva se aplică integral în cazul scurgerilor de petrol, astfel cum a stabilit Curtea de Justiție a UE. În consecință, scurgerile de petrol de la o instalație offshore fac obiectul definiției UE privind deșeurile, astfel impunându-se poluatorului obligația de curățare.
- iv. Sănătatea și securitatea lucrătorilor la locul de muncă: - Directiva 92/91/CEE (de completare a Directivei-cadru 89/391/CEE) este principalul text legislativ relevant al Uniunii privind protecția lucrătorilor offshore și mediul de lucru. Prezenta propunere consolidează regimul prevăzut de Directiva 92/91/CEE pentru a include, printre altele, evaluarea mediului, pentru a prevedea ca evaluarea riscurilor să fie prezentată spre aprobare autorității de reglementare, pentru a stabili un sistem de notificare în cazul operațiunilor desfășurate la sondă și pentru a impune verificarea de către organisme independente a elementelor de control al riscului critic.
- v. Riscuri majore: Directiva Seveso 96/82/CE nu se aplică sectorului offshore, însă unele dintre elementele acesteia au servit drept exemplu de bună practică pentru prezenta propunere. Cu toate acestea, prezenta propunere depășește domeniul de

⁴ JO L 175, 5.7.1985, p. 40.

⁵ JO L 73, 14.3.1997, p.5.

⁶ JO L 156, 25.6.2003, p.17.

⁷ JO L 140, 5.6.2009, p.114.

aplicare al Directivei Seveso, în special prin faptul că prevede aprobarea din partea autorității de reglementare pentru evaluarea riscurilor, verificarea mai solidă a capacității tehnice și financiare în etapele de autorizare sau dispozițiile privind evacuarea și salvarea forței de muncă.

- v. Acordarea autorizațiilor de prospectare, explorare și extracție a hidrocarburilor: Directiva 94/22/CE reprezintă un cadru juridic principal pentru acordarea autorizațiilor de explorare și producție. Prezenta propunere nu modifică directiva în sine, însă consolidează obligațiile autorităților relevante pe durata procesului de autorizare pentru a îmbunătăți evaluarea capacității tehnice și financiare a solicitanților.
- vi. Intervenția în caz de urgență: Propunerea introduce noi cerințe privind intervenția în caz de urgență pentru statele membre și industria de profil, care urmează să fie completate de capacitățile existente ale Uniunii atât în interiorul, cât și în exteriorul acesteia. Mecanismul UE de protecție civilă (Decizia 2007/779/CE a Consiliului), Centrul de monitorizare și informare (MIC)⁸ și Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă⁹ (EMSA) sunt principalele instrumente ale Uniunii pentru intervenție în caz de urgență. S-au luat deja măsuri în vederea extinderii competenței Agenției Europene pentru Siguranță Maritimă cu scopul de a cuprinde, de asemenea, accidentele de pe instalațiile offshore (în afara principalului său obiectiv privind transportul maritim).

Coerența cu celelalte politici și obiective ale Uniunii

Prezentul regulament este în conformitate cu prioritatea 3 a Strategiei Energie 2020¹⁰, elementul pentru energie durabilă, sigură și competitivă în Europa.

În plus, prezentul regulament este în conformitate cu legislația și politica de mediu a Uniunii și cu principiile de bază ale acesteia, cum ar fi principiul prevenirii și controlului poluării, principiul „poluatorul plătește” și principiul precauției. Regulamentul este, de asemenea, în conformitate deplină cu politica privind mediul marin, în special cu obiectivul atingerii unei stări ecologice bune a mediului marin până în 2020 (Directiva-cadru 2008/56/CE privind strategia pentru mediul marin).

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE CU PRIVIRE LA REGULAMENT ȘI EVALUĂRILE IMPACTULUI OPȚIUNILOR DE POLITICĂ

Consultarea părților interesate

Consultarea deschisă pe internet s-a desfășurat între 16 martie și 20 mai 2011 cu scopul de a stabili punctele de vedere ale părților interesate privind necesitatea acțiunii Uniunii în diferite domenii ale politicii.

⁸ Centrul operațional al mecanismului de protecție civilă.

⁹ EMSA a fost instituită ca urmare a dezastrelor de pe petrolierele Erika (1999) și Prestige (2002), cu scopul de a asigura un nivel ridicat, uniform și eficient al siguranței, securității, prevenirii poluării și capacității de răspuns la poluarea din mediul marin.

¹⁰ SEC (2010) 1346: Energie 2020, Strategie pentru o energie competitivă, durabilă și sigură.

Comisia a primit un număr total de 64 de contribuții, cuprinzând cu mult peste 350 de răspunsuri detaliate din partea părților interesate.

Sinteza răspunsurilor și modul în care acestea au fost luate în considerare

Consultarea a evidențiat existența unei ample susțineri în vederea adoptării de măsuri mai stricte pentru prevenirea și intervenția în cazul incidentelor offshore majore, însă mijloacele de utilizat în acest sens au variat. Autoritățile naționale din regiunea Mării Nordului au considerat că schimbările produse la nivelul Uniunii nu ar trebui să pună la îndoială actualele abordări de reglementare ale acestora bazate pe stabilirea obiectivelor, pe care propunerea intenționează într-adevăr să le promoveze. Cu toate că recunoaște necesitatea îmbunătățirilor în termeni generali, industria de profil a fost cea mai conservatoare cu privire la modificările în materie de reglementare, manifestându-și preferința pentru abordările bazate pe stabilirea obiectivelor și pentru inițiativele din cadrul industriei de profil. Pe de altă parte, ONG-urile și companiile specializate (de exemplu, întreprinderile de clasificare) au fost cele mai active în ceea ce privește solicitarea de modificări la nivelul Uniunii).

Principalele aspecte s-au prezentat după cum urmează.

Autorizațiile

Daunele pe care le cauzează entitățile autorizate ar trebui să fie imputabile acestora. Majoritatea autorităților de reglementare naționale și sectorul de profil consideră că procedurile de autorizare aplicate în prezent în unele state membre sunt solide, însă Uniunea ar trebui să conlucreze cu celelalte state membre pentru a îmbunătăți standardele acestora. Autoritățile consideră că deciziile privind acordarea autorizațiilor trebuie să aparțină exclusiv statului membru în cauză, dar ar putea exista un schimb de informații cu statele învecinate în care există un potențial de poluare transfrontalieră. Întreprinderile individuale au prezentat diferite recomandări (de exemplu, armonizarea și simplificarea procedurilor de autorizare și separarea autorităților de reglementare pe probleme de autorizare și siguranță. Unele ONG-uri și unii cetățeni preferă consultarea sau aprobarea obligatorie din partea unui stat învecinat în cazul unei posibile poluări transfrontaliere.

Instrumentul legislativ prevede o evaluare mai solidă și bazată pe risc a capacității tehnice și financiare. De asemenea, instrumentul introduce, pe lângă elementul de siguranță, elementul de mediu cu privire la controlul și prevenirea riscurilor majore.

Prevenirea accidentelor

Este necesar ca industria de profil să fie stimulată pentru a-și îmbunătăți acțiunile în domeniul prevenirii incidentelor majore, fără a risca, în același timp, o reducere a standardelor privind prevenirea accidentelor în statele membre care dispun deja de un regim solid de reglementare offshore. Industria de profil susține că, în general, poate îmbunătăți situația prin autoreglementare și inițiative din cadrul industriei. ONG-urile și, la niveluri diferite, unele autorități de reglementare consideră că reglementările existente ar trebui să fie consolidate și extinse pentru a cuprinde toate operațiunile offshore care se desfășoară în apele Uniunii.

Verificarea respectării legislației și răspunderea pentru daune

Este esențial un grad ridicat de respectare a unor cerințe solide și logice. În timp ce industria de profil susține că respectarea legislației reprezintă întotdeauna o prioritate importantă pentru companii, multe dintre părțile interesate consideră că adoptarea unei culturi mai solide a

siguranței în întreaga industrie de profil reprezintă o necesitate globală. Respectarea legislației și realizarea unei culturi sigure și solide a siguranței fac obiectul prezentului regulament.

ONG-urile și unele întreprinderi de clasificare au solicitat inspecții fizice aprofundate. Autoritățile naționale de reglementare și industria de profil s-au opus în general acestei propuneri, invocând posibile deficite de resurse sau riscuri de destabilizare a sistemelor actuale. Cerințele referitoare la verificări de către organismele terțe independente au beneficiat de susținere într-o oarecare măsură în rândul ultimelor două grupuri.

ONG-urile au preferat cel mai mult extinderea domeniului de aplicare a răspunderii pentru mediul înconjurător, în timp ce autoritățile de reglementare și industria de profil nu au adoptat poziții clare... În timp ce industria de profil și companiile de asigurare au înclinat către respingerea unor modificări, cum ar fi asigurările obligatorii fără reducerea răspunderii la nivel internațional, ONG-urile le-au solicitat în mod hotărât.

Transparența, schimbul de informații și practicile cele mai avansate

ONG-urile în primul rând, precum și industria de profil și autoritățile de reglementare au considerat că un nivel mai ridicat al transparenței ar permite industriei de profil și autorităților publice să demonstreze că activitățile petroliere și gaziere offshore sunt gestionate și controlate în mod adecvat. Toate autoritățile naționale ar trebui să conlucreze strâns, urmând exemplul prezentat de Forumul autorităților offshore din Marea Nordului (NSOAF) și de reuniunile neoficiale ale grupului NSOAF-UE.

Intervenția în caz de urgență

Intervenția în caz de urgență constituie principala responsabilitate a operatorului și a statului membru în cauză, însă eficacitatea și eficiența capacităților de intervenție în cazul scurgerilor de petrol existente în Europa pot fi ameliorate și mai mult prin cooperare și schimb de expertiză și alte active. EMSA are un rol în ceea ce privește curățarea, la cererea statelor membre în cauză, prin intermediul mecanismului UE de protecție civilă.

Activitățile internaționale

Se așteaptă ca toate companiile cu sediul în Uniune să depună toate eforturile pentru a urma politicile prevăzute în prezentul regulament și să nu coboare standardele atunci când operează în afara Uniunii.

Obținerea și utilizarea expertizei

Implicarea părților interesate la nivel internațional și la nivelul Uniunii (industria offshore, ONG-urile) și a statelor membre care reprezintă, reglementează sau gestionează sectorul offshore a început în aprilie 2010, culminând prin comunicarea din octombrie 2010.

Consultările părților interesate care s-au desfășurat atât sub formă scrisă, cât și în cadrul reuniunilor au fost extinse și mai mult din acel moment. În afară de consultările publice, autoritățile naționale de reglementare/supraveghere s-au reunit cu ocazia a opt evenimente organizate în comun de Comisie și de NSOAF. Problema siguranței activităților offshore a fost ridicată, de asemenea, în cadrul reuniunilor grupului de lucru al Forumului de la Berlin

privind combustibilii fosili indigeni¹¹. În plus, au avut loc numeroase reuniuni cu asociații internaționale și naționale din domeniul industriei, întreprinderi individuale, ONG-uri, companii independente de verificare și asigurători. Mai mult, Comisia a participat periodic la inițiative naționale (de exemplu, Prevenirea scurgerilor de petrol și Grupul consultativ pentru intervenție din Regatul Unit) și internaționale (de exemplu, Grupul de lucru GMEP – *Global Marine Environment Protection* – în cadrul G-20). Astfel de reuniuni au continuat să fie organizate până în prezent. În mod similar, au fost consultate în permanență alte servicii ale Comisiei (de exemplu, JRC) care dispun de experiență și expertiză transferabilă relevantă. Comisia a angajat doi experți naționali din cadrul autorităților naționale offshore în materie de siguranță. Contribuțiile experților au fost luate în considerare integral la elaborarea prezentului regulament.

Opțiuni de politică și evaluarea impacturilor acestora

Diferitele opțiuni de politică sunt elaborate pe baza obiectivelor generale și specifice descrise în capitolul 1. Există patru opțiuni de politică pe lângă opțiunea de referință de a nu se întreprinde nicio acțiune (opțiunea 0), după cum urmează.

Opțiunea 0 ar menține situația actuală.

Opțiunea nu implică cheltuieli suplimentare și nu are efect asupra cheltuielilor de referință, care variază între 205 și 915 milioane EUR.

Opțiunea 1 („baza Marea Nordului”) reprezintă nivelul de bază de intervenție semnificativă din partea Uniunii. Opțiunea introduce în legislația Uniunii raportul privind riscurile majore (*Major Hazards Report*, MHR) care se bazează pe documentul de securitate și sănătate prevăzut în Directiva 92/91/CE, dar merge mai departe prin faptul că prevede ca autoritatea de reglementare să aprobe raportul înainte de începerea operațiunilor. Ar fi necesar un regim privind inspecțiile și sancțiunile pentru a pune bazele măsurilor descrise în cadrul raportului privind riscurile majore. Opțiunea 1 ar fi pusă în aplicare printr-o nouă legislație.

Opțiunea 1 introduce cheltuieli de funcționare suplimentare pentru industria de profil de aproximativ **36 milioane EUR/an** și o reducere a riscurilor exprimată în raport cu cheltuielile de referință de aproximativ **7 – 30 milioane EUR/an**, însemnând o **reducere** medie de **3%** a riscului de referință.

Opțiunea 1+ („Marea Nordului +”) merge mai departe și introduce orientări privind instrumentele juridice neobligatorii: o analiză mai strictă privind capacitatea tehnică a solicitanților de autorizații pentru activitățile petroliere și gaziere offshore; planuri naționale convergente de intervenție în caz de urgență; dezvoltarea de active naționale și industriale compatibile pentru cazuri de intervenție și punerea acestora la dispoziția altor țări, în cazul în care este necesar și clarificarea domeniului de aplicare a dispozițiilor de mediu relevante cu privire la răspunderea operatorilor (de exemplu, aplicabilitatea legislației privind deșeurile) în ceea ce privește accidentele petroliere și gaziere offshore. Uniunea ar propune companiilor cu sediul în Uniune acorduri voluntare privind utilizarea standardelor UE în afara apelor UE.

¹¹ Forumul de la Berlin (cunoscut, de asemenea, drept Forumul pe tema combustibililor fosili) este o reuniune anuală a părților interesate convocată de Comisie. Între sesiunile plenare anuale, trei grupuri de lucru organizează reuniuni periodice pentru a discuta subiecte de actualitate.

Opțiunea 1+ introduce cheltuieli de funcționare suplimentare pentru statele membre de aproximativ **3 milioane EUR** și cheltuieli aferente respectării legislației pentru industria de profil (cumulate cu opțiunea 1) de aproximativ **52 milioane EUR**. Efectul cumulat al opțiunilor 1 și 1+ este de **25 – 109 milioane EUR/an**, însemnând o reducere medie de **12%** a riscului de referință.

Opțiunea 2 („Cele mai bune practici ale Uniunii”) dezvoltă în continuare într-un pachet cuprinzător reformele menționate în cadrul opțiunii 1+. Ar fi impuse astfel cele mai bune practici globale recunoscute cu privire la controlul riscurilor majore, iar evaluarea riscurilor asupra mediului ar fi inclusă în raportul MHR. De asemenea, cele mai bune practici în materie de reglementare și standardele organizaționale necesare ar fi introduse în regimurile care vizează autoritățile naționale competente. Această evaluare globală a riscurilor, care vizează siguranța și mediul înconjurător, ar integra în cadrul legislației capacitatea de intervenție în caz de urgență și gestionarea inventarului pentru intervenție. Ar fi creat un grup al autorităților offshore la nivelul Uniunii, iar Directiva privind autorizarea și Directiva ELD ar fi consolidate prin prezentul regulament.

Opțiunea 2 introduce cheltuieli de funcționare cumulate pentru industrie de aproximativ **122 milioane EUR** (de la 52 milioane EUR) și de aproximativ **12-18 milioane EUR** (de la 3 milioane EUR) pentru statele membre, precum și, în plus, cheltuieli nerecurente de administrare de aproximativ 18-44 milioane EUR. Cheltuielile Comisiei legate de stabilirea și de funcționarea grupului autorităților offshore al UE ar fi de aproximativ **1 milion EUR**. Măsurile suplimentare determină o reducere a cheltuielilor aferente riscului de referință care variază între **103 – 455 milioane EUR/an**, însemnând o reducere de 50% a riscului de referință.

Opțiunea 3 („Agenția UE”) consolidează în continuare impactul pe care îl are opțiunea 2 prin instituirea unei agenții a Uniunii care să instituționalizeze și, astfel, să consolideze reformele realizate prin opțiunea 2. Agenția ar efectua inspecții și investigații, ar monitoriza și ar asigura consecvența în ceea ce privește performanța, ar dezvolta capacitatea de intervenție și ar acorda asistență pentru consolidarea capacității în țările învecinate care nu fac parte din Uniune.

Opțiunea 3 introduce cheltuieli anuale de funcționare cumulate pentru Comisie de aproximativ **35 milioane EUR/an** (de la 1 milion EUR) și cheltuieli nerecurente de constituire de aproximativ 18-44 milioane EUR, precum și, în plus, cheltuieli de 10 milioane EUR pentru achiziționarea de mijloace de intervenție esențiale. Nu ar mai exista cheltuieli suplimentare pentru industria de profil.

Opțiunile sunt comparate în ceea ce privește gradul de abordare a măsurilor în tabelul 1.

Nr.	Măsură	Opțiune a 0	Opțiune a 1	Opțiune a 1+	Opțiune a 2	Opțiune a 3
1	Verificarea detaliată a capacității tehnice a operatorului potențial	0	0	O	L	Uniune
2	Stabilirea inspecțiilor periodice și a regimului privind sancțiunile	0	L	L	L	Uniune

Nr.	Măsură	Opțiune a 0	Opțiune a 1	Opțiune a 1+	Opțiune a 2	Opțiune a 3
3	Prezentarea evaluărilor formale privind siguranța în vederea aprobării de către autoritatea de reglementare	0	L	L	L	Uniune
4	Extinderea raportului privind riscurile majore într-un model cuprinzător privind gestionarea riscurilor	0	0	0	L	L
5	Extinderea practicilor Uniunii la operațiunile desfășurate peste mări	0	0	O	O	Uniune
6	Instituirea unei autorități competente	0	0	0	L	Uniune
7	Stabilirea unei platforme pentru dialogul de reglementare	0	0	0	L	Uniune
8	Schimbul coerent de informații și transparență	0	0	0	L	L
9	Capacitatea de pregătire pentru o intervenție de urgență eficace în cazul accidentelor offshore majore	0	0	O	L	Uniune
10	Asigurarea disponibilității transfrontaliere și a compatibilității activelor pentru intervenție	0	0	O	L	Uniune
11	Clarificarea domeniului de aplicare al răspunderii pentru mediul înconjurător	0	0	O	L	L

Tabelul 1

0 = nu este pusă în aplicare în cadrul acestei opțiuni; O = orientări/instrumente juridice neobligatorii; L = legislație; Uniune = agenție responsabilă la nivelul Uniunii

O măsură poate fi pusă în aplicare prin diferite metode, oferind adesea un compromis între eficacitate și caracter practic. În consecință, fiecare opțiune de politică se caracterizează, pe de o parte, printr-o serie de măsuri incluse în cadrul opțiunii și, pe de altă parte, prin mijloacele preferate de punere în aplicare pentru fiecare măsură prevăzută de opțiunea respectivă.

Opțiunea de politică preferată este opțiunea 2, și anume o reformă globală a sectorului offshore care să crească în întreaga Uniune, prin intermediul unei legislații noi, nivelul de gestionare a riscurilor și capacitatea de pregătire în caz de urgență în industria offshore. Pe lângă coerență, această opțiune asigură o transparență mai mare a performanței industriei de profil și a autorităților de reglementare.

Această opțiune poate reduce riscul de referință cu 50%, prin ameliorarea capacității de prevenire și de reducere a riscului în cazul în care totuși se produce un incident. Reducerea riscului exprimată în termeni medii monetari (aproximativ 103 milioane – 455 milioane EUR/an) este comparată în sens pozitiv cu cheltuielile cumulate estimate pentru punerea în aplicare a opțiunii (134 – 140 milioane EUR/an). Din punct de vedere administrativ și economic, opțiunea este mai accesibilă, întrucât cheltuielile suplimentare de funcționare implicate de opțiunea 3 (aproximativ 34 milioane EUR pe an) nu aduc o reducere corespunzătoare a riscurilor. Opțiunea 1+ reprezintă o alegere cu un impact pozitiv modest

(12%) și posibilități modeste de punere în aplicare, în timp ce avantajele prezentate de opțiunea 1 nu sunt suficiente pentru justificarea cheltuielilor (de altfel mici).

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE REGULAMENTULUI

Regulamentul propus creează sarcini pentru operatori, statele membre și Comisie, după cum urmează.

Operatorul

Operatorul trebuie să își organizeze activitățile urmărind un model bazat pe cele mai bune practici; să pregătească un raport privind riscurile majore (MHR) și să îl prezinte autorității competente pentru evaluare. În plus, operatorul trebuie să prezinte autorității de reglementare o notificare pentru fiecare operațiune desfășurată la sondă. Atât în cazul rapoartelor MHR, cât și al notificărilor privind sondele, este necesară verificarea de către un organism independent a elementelor critice de siguranță. Operatorii vor pregăti planuri interne de intervenție în caz de urgență; vor promova interoperabilitatea și compatibilitatea activelor pentru intervenție și vor comunica statului membru relevant incidentele și alte informații specifice într-un format standard. Companiile importante cu sediul în Uniune s-ar angaja să demonstreze standardele Uniunii în materie de siguranță offshore oriunde ar opera peste mări.

Statele membre

Autoritățile însărcinate cu acordarea autorizațiilor din statele membre ar evalua în mod adecvat performanța potențială în materie de siguranță și mediu (și capacitatea financiară de a face față deficiențelor în materie de siguranță) a solicitanților atunci când analizează acordarea autorizațiilor de explorare sau de producție. Statele membre ar institui autorități competente însărcinate cu supravegherea siguranței, protecția mediului înconjurător și pregătirea pentru situații de urgență și ar introduce standarde fiabile pentru inspecții și investigații, însoțite de sancțiuni corespunzătoare pentru neîndeplinirea obligațiilor de către operatori. Statele membre vor pune la dispoziție în mod periodic informațiile cu privire la sectoarele lor offshore și vor comunica Comisiei toate incidentele majore și învățămintele extrase din acestea. Statele membre ar pregăti, în colaborare cu statele membre învecinate, planuri externe de intervenție în caz de urgență. Se vor lua măsuri, inclusiv de către EMSA, pentru a asigura interoperabilitatea expertizei și a activelor fizice în vederea sprijinirii intervenției în întreaga Uniune. Statele membre și industria de profil vor pregăti și vor testa periodic planurile de intervenție în caz de urgență ...

Comisia

Comisia trebuie să instituie un grup al autorităților offshore din UE care să includă reprezentanți ai autorităților competente responsabile cu activitățile petroliere și gaziere offshore desfășurate în statele membre ale Uniunii. Prin prezentul regulament, Comisia trebuie să modifice Directiva privind răspunderea pentru mediul înconjurător (2004/35/CE).

Temeiul juridic

Proiectul de regulament se bazează pe articolul 192 din TFUE (Mediul înconjurător) în ceea ce privește obiectivele sale de protecție a mediului și pe articolul 194 (Energia) în ceea ce privește reducerea efectelor negative asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune și asupra funcționării pieții interne a energiei.

Principiul subsidiarității

Acțiunile Uniunii au fost luate în considerare numai în cazul în care pot atinge obiectivul într-un mod mai eficient decât statele membre sau în cazul în care doar acțiunile statelor membre nu pot aduce îmbunătățiri optime.

Platformele de foraj operate de companii, cum ar fi platforma Deepwater Horizon, sunt deplasate în afara granițelor, dar se confruntă cu regimuri foarte diferite de reglementare din partea jurisdicțiilor naționale. Reacțiile recente din partea statelor membre indică faptul că, în lipsa acțiunilor Uniunii, aceste diferențe se vor accentua, întrucât, în principal, țările planifică măsuri de îmbunătățire la nivel individual numai în regiunile cele mai avansate, în timp ce inițiativele internaționale înregistrează progrese foarte scăzute. Mai mult, în lipsa acțiunii Uniunii, vor persista dificultățile existente cu privire la compararea performanțelor în domeniul industriei de profil și la schimbul de informații și de date privind incidentele.

Acțiunile întreprinse doar de statele membre ar fi insuficiente pentru a realiza în mod consecvent protecția (inclusiv răspunderea pentru poluare) mediului înconjurător, un bun comun, în conformitate cu angajamentul luat de Uniune și de statele sale membre în temeiul Directivei-cadru privind strategia pentru mediul marin.

Conform rapoartelor naționale și analizei de risc efectuate de Comisie în 2011, probabilitatea producerii de incidente offshore majore și consecințele acestora rămân la un nivel semnificativ în întreaga Uniune. Producția offshore se dezvoltă din ce în ce mai mult și în Marea Mediterană, Marea Neagră și chiar Marea Baltică, iar unele țări din unele dintre aceste regiuni marine au mai puțină experiență în ceea ce privește reglementarea operațiunilor offshore. Cu toate acestea, inclusiv în regiunile avansate (în principal în bazinul Mării Nordului), acțiunile la nivel național nu au reușit să atingă standarde comune și comparabilitatea datelor.

În ansamblu, în ciuda măsurilor prevăzute deja de legislația Uniunii, precum în domeniul sănătății și securității la locul de muncă, este probabil ca neluarea de măsuri la nivelul Uniunii să priveze statele membre de cele mai adecvate mijloace pentru reducerea în mod consecvent și rapid a riscurilor de incidente offshore majore.

Principiul proporționalității

Articolul 5 din tratat prevede că „acțiunea Comunității nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii obiectivelor prezentului tratat”. Pentru realizarea echilibrului necesar între obiective și mijloacele propuse pentru atingerea acestora, prezentul regulament ia în considerare următoarele:

- i. Cheltuielile implicate de incidentul de pe platforma Deepwater Horizon au fost estimate de BP la mai mult de 40 de miliarde de dolari; cheltuielile implicate de un eveniment similar produs în apele Uniunii ar putea avea o amploare asemănătoare.
- ii. Incidentele de amploarea celui de pe platforma Deepwater Horizon se produc în industria offshore la fiecare zece ani, o frecvență ridicată pentru riscul de accidente majore extreme.
- iii. Valoarea sectorului offshore al Uniunii este foarte ridicată în ceea ce privește economiile naționale (veniturile și ocuparea forței de muncă) și contribuția acestuia la securitatea în materie de aprovizionare.
- iv. Sectorul offshore generează venituri relativ ridicate pentru companiile implicate.
- v. Publicul a dezvoltat o aversiune față de riscurile continue de incidente majore.

Cheltuielile implicate de măsurile propuse în prezentul regulament (aproximativ 134 – 140 milioane EUR/an) sunt modeste în comparație cu reducerea riscurilor pe care o vor realiza acestea (aproximativ 103 – 455 milioane EUR/an). În consecință, acestea sunt propuse ca măsuri de abilitare.

Alegerea instrumentelor

Pentru punerea în aplicare a opțiunii 2 este propus un **regulament**. Regulamentul prezintă avantaje în comparație cu o directivă datorită clarității, coerenței și vitezei cu care este pus în aplicare prin aplicare directă¹². Având efecte directe asupra industriei, regulamentul ar

¹² A existat o preferință în trecut pentru directive (de exemplu, IPPC, Directiva SEVESO II) în alte acte legislative care reglementează industriile cu risc crescut/de mare valoare, în timp ce sectoarele mai

asigura, de asemenea, condiții de concurență mai echitabile. Mai mult, regulamentul ar prevedea planificarea în caz de urgență pentru combaterea poluării transfrontaliere.

Având în vedere acordurile interinstituționale privind grupurile consultative și de experți ale Comisiei, grupul autorităților offshore al UE ar trebui instituit printr-o decizie de sine stătătoare a Comisiei.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Implicațiile bugetare ale propunerii sunt de aproximativ 2,5 milioane EUR în perioada 2013-2016, incluzând compensațiile pentru participarea la comitet. Asistența acordată de EMSA este, în primul rând, legată de a) utilizarea sistemului său de supraveghere prin satelit care este activ indiferent de accidente offshore și b) utilizarea navelor pentru situații de urgență organizată de către EMSA. Navele pentru situații de urgență sunt contractate doar în acest scop, iar cheltuielile de funcționare sunt acoperite de statul afectat din zona de coastă care solicită intervenția. Regulamentul (CE) nr. 2038/2006 introduce un cadru financiar multianual pentru combaterea poluării în perioada 2007-2013. Comisia nu prevede modificări la acest cadru. În concluzie: nu sunt prevăzute creșteri de cheltuieli pentru EMSA în perioada 2007-2013. În cazul în care apar cheltuieli suplimentare pentru EMSA în perioada 2014-2020, acestea ar trebui să fie acoperite în primul rând prin redistribuirea resurselor care au fost deja convenite.

5. INFORMAȚII SUPPLEMENTARE

Modificarea legislației existente

Adoptarea regulamentului include o modificare a Directivei 2004/35/CE (răspunderea pentru mediul înconjurător).

Delegarea

Regulamentul prevede dezvoltarea detaliilor tehnice pentru un format comun privind raportarea prin intermediul unui act delegat și eventuale actualizări ale anexelor tehnice printr-un act de punere în aplicare.

Spațiul Economic European și Comunitatea Energiei

Propunerea poate prezenta relevanță pentru SEE și Comunitatea Energiei.

restrânse care prezintă un risc crescut (de exemplu, aviația civilă) utilizează adesea regulamente în cadrul lor juridic.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind siguranța activităților petroliere și gaziere offshore de prospectare, explorare și producție

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹³,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor¹⁴,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Articolul 191 din TFUE stabilește obiectivele privind conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului și instituie obligația ca toate acțiunile Uniunii să urmărească un nivel ridicat de protecție bazat pe principiile precauției și acțiunii preventive și pe utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale.
- (2) Obiectivul prezentului regulament constă în reducerea apariției accidentelor majore legate de activitățile petroliere și gaziere offshore și limitarea consecințelor acestora, sporind astfel nivelul de protecție a mediului marin și consolidând economiile de coastă împotriva poluării, stabilind condiții minime pentru desfășurarea în siguranță a activităților de prospectare, explorare și exploatare offshore a petrolului și gazelor, limitând posibilele perturbări cu privire la producția indigenă de energie a Uniunii și îmbunătățind mecanismele de intervenție în cazul unui accident.
- (3) Prezentul regulament ar trebui să se aplice nu numai instalațiilor și operațiunilor viitoare, ci și, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii, instalațiilor existente.

¹³ JO C , , p. .

¹⁴ JO C , , p. .

- (4) Accidentele legate de activitățile petroliere și gaziere offshore care s-au produs în 2010, în special accidentul din Golful Mexic, au determinat o revizuire a politicilor cu scopul de a garanta siguranța activităților offshore. Comisia a lansat o revizuire, exprimându-și punctele de vedere inițiale cu privire la siguranța operațiunilor petroliere și gaziere offshore în comunicarea „Confruntarea cu provocarea reprezentată de siguranța activităților petroliere și gaziere offshore” din 13 octombrie 2010. Parlamentul European a adoptat rezoluții cu privire la acest subiect la 7 octombrie 2010 și la 13 septembrie 2011. Miniștrii energiei din statele membre și-au făcut cunoscute propriile puncte de vedere în cadrul concluziilor Consiliului pentru energie din 3 decembrie 2010.
- (5) Există riscuri semnificative de producere a unui accident major cauzat de activitățile petroliere și gaziere offshore. Prin reducerea riscului de poluare a apelor marine, această inițiativă ar trebui să contribuie, prin urmare, la protecția mediului marin și, în special, la atingerea unei stări ecologice bune până în 2020, astfel cum prevede articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin)¹⁵.
- (6) Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin, care prevede abordarea impacturilor cumulate ale tuturor activităților asupra mediului marin, reprezintă pilonul de mediu al politicii maritime integrate. Această politică este relevantă pentru operațiunile petroliere și gaziere offshore, întrucât prevede asocierea preocupărilor distincte din fiecare sector economic cu obiectivul general privind înțelegerea cuprinzătoare a oceanelor, mărilor și zonelor de coastă, în vederea dezvoltării unei abordări coerente a mărilor ținând seama de toate aspectele economice, de mediu și sociale, prin utilizarea planificării spațiale maritime și a cunoștințelor privind mediul marin.
- (7) În numeroase regiuni din Uniune își desfășoară activitatea industria petroliere și gaziere offshore și există perspective ca noi proiecte regionale să fie dezvoltate în apele Uniunii. Producția offshore de petrol și gaze reprezintă un element important pentru securitatea UE în materie de aprovizionare cu energie.
- (8) Cadrul existent de reglementare fragmentat care se aplică siguranței activităților offshore din Europa și practicile actuale în materie de siguranță ale industriei de profil nu oferă garanția corespunzătoare că riscurile accidentelor offshore sunt reduse la minimum în întreaga Uniune și că, în cazul unui accident care are loc în apele Uniunii, cel mai eficient mod de intervenție ar fi pus în aplicare în mod rapid. În conformitate cu regimurile de responsabilitate existente, este posibil ca partea responsabilă să nu fie întotdeauna identificată în mod clar și/sau să nu poată plăti sau să nu aibă responsabilitatea de a plăti toate costurile pentru repararea daunelor pe care le-a cauzat.
- (9) În conformitate cu Directiva 1994/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind condițiile de acordare și folosire a autorizațiilor de prospectare, explorare și extracție a hidrocarburilor, activitățile petroliere și gaziere

¹⁵ JO L 164, 25.6.2008, p. 19.

offshore pot fi desfășurate în Uniune în condițiile obținerii unei autorizații. În acest context, autoritatea competentă trebuie să analizeze riscurile de natură tehnică și financiară și, după caz, profilul anterior cu privire la responsabilitate al solicitanților care urmăresc să obțină autorizații exclusive de explorare și producție. Atunci când se examinează capacitatea tehnică și financiară a entității autorizate, este necesar ca autoritățile competente să examineze amănunțit inclusiv capacitatea acesteia de a asigura operațiuni neîntrerupte sigure și eficiente în toate condițiile care pot fi prevăzute.

- (10) Este necesară clarificarea faptului că titularii autorizațiilor pentru activități offshore în conformitate cu Directiva 94/22/CE sunt, de asemenea, „operatori” potențial responsabili în sensul Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului¹⁶ și că pot să nu aibă dreptul, în această privință, să delege propriile responsabilități terților contractați.
- (11) Cu toate că autorizarea generală prevăzută de Directiva 94/22/CE garantează entităților autorizate drepturi exclusive cu privire la explorarea sau producția de petrol și/sau de gaze dintr-o anumită zonă, este necesar ca operațiunile efective desfășurate în zona respectivă să facă obiectul unei supravegheri de reglementare specializate continue de către statele membre, pentru a se asigura că sunt introduse controale eficace cu scopul de a preveni accidentele majore și de a limita efectele pe care le au acestea asupra persoanelor, mediului și securității aprovizionării cu energie.
- (12) În conformitate cu Directiva 85/337/CEE, astfel cum a fost modificată, care se aplică activităților de explorare și de exploatare a petrolului și gazelor, proiectele care, printre altele, ar putea avea impacturi semnificative asupra mediului prin însăși natura, amploarea sau amplasarea lor fac obiectul unei evaluări privind efectele acestora și al unei cereri de autorizare privind punerea lor în aplicare. În conformitate cu Directiva 85/337/CEE, atunci când o activitate face obiectul unei cereri de autorizare, ar trebui să se prevadă o participare efectivă a publicului în conformitate cu Convenția Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE-ONU) privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu.
- (13) În cadrul Uniunii, există deja exemple de standarde bune privind practicile de reglementare naționale în legătură cu activitățile petroliere și gaziere offshore. Cu toate acestea, astfel de practici sunt aplicate în mod inconsecvent pe cuprinsul Uniunii și niciun stat membru nu a integrat până în prezent în legislația sa tot ansamblul celor mai bune practici de reglementare pentru a preveni accidentele offshore majore sau pentru a limita consecințele pe care acestea le au asupra persoanelor și mediului. Cele mai bune practici de reglementare trebuie să asigure o reglementare eficace în materie de siguranță și mediu înconjurător, prin integrarea funcțiilor legate în cadrul unei autorități competente comune (denumită în continuare „autoritatea competentă”), care poate obține resurse de la una sau mai multe agenții naționale.
- (14) După ce operatorului autorizat i se acordă dreptul de a desfășura activități de explorare sau de extracție a petrolului și gazelor, autoritatea competentă ar trebui să fie abilitată

¹⁶ JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

din punct de vedere juridic și să dispună de resursele adecvate furnizate de statul membru pentru a lua măsuri de executare, inclusiv întreruperea operațiunilor pentru obținerea de lucrători corespunzători și protecția mediului înconjurător.

- (15) Eficacitatea cu care autoritatea competentă verifică adecvarea controalelor asupra riscurilor majore realizate de entitatea autorizată sau de operator este direct legată de politica și sistemele de reglementare privind riscurile majore și de expertiza autorității competente. Fără a aduce atingere drepturilor operatorilor autorizați de a desfășura activități de explorare sau de extracție a petrolului și gazelor, autoritatea competentă ar trebui să fie abilitată să ia măsuri de executare, inclusiv întreruperea operațiunilor pentru obținerea de lucrători corespunzători și protecția mediului înconjurător. Pentru a îndeplini aceste funcții, este necesar ca autoritatea competentă să dispună de resurse adecvate furnizate de statul membru în cauză.
- (16) Pentru a menține o distincție corespunzătoare între dezvoltarea economică și reglementarea în materie de mediu înconjurător și de siguranță, autoritatea competentă ar trebui să fie în mod demonstrabil independentă față de sponsorizarea economică la nivel național.
- (17) Riscurile complexe majore care sunt legate de industria offshore a petrolului și gazelor, în mod special de siguranța privind procesele, izolarea hidrocarburilor în condiții de siguranță, integritatea structurală, prevenirea incendiilor și a exploziilor, evacuarea și salvarea și limitarea impactului asupra mediului, rezultate în urma unui accident major necesită reglementări specifice și adaptate care să abordeze riscurile specifice implicate de sectorul offshore al petrolului și gazelor.
- (18) Prezentul regulament trebuie să se aplice fără a aduce atingere niciunor cerințe în temeiul oricărei alte legislații a Uniunii, în special în domeniul sănătății și securității lucrătorilor la locul de muncă, și anume Directiva 89/391/CE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă¹⁷ și Directiva 92/91/CEE a Consiliului din 3 noiembrie 1992 privind cerințele minime de îmbunătățire a protecției securității și sănătății lucrătorilor din industria extractivă de foraj [a unsprezecea directivă specială în sensul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 89/391/CEE]¹⁸.
- (19) Un regim offshore trebuie să se aplice operațiunilor desfășurate în cadrul instalațiilor fixe și mobile deopotrivă, precum și duratei ciclului de viață al activităților de explorare și de producție, începând de la proiectare până la dezafectare și abandon definitiv.
- (20) Cele mai bune practici operaționale disponibile în prezent pentru prevenirea accidentelor majore în cazul operațiunilor petroliere și gaziere offshore se bazează pe obținerea rezultatelor dorite prin evaluarea aprofundată a riscului și sisteme de gestionare fiabile.
- (21) Cele mai bune practici operaționale ale Uniunii impun proprietarilor și/sau operatorilor de instalații, inclusiv de platforme mobile de foraj, să stabilească politici corporative eficace și regimuri adecvate pentru prevenirea accidentelor majore și pentru

¹⁷ JO L 183, 29.6.1989, p. 1.

¹⁸ JO L 348, 28.11.1992, p. 9.

identificarea cuprinzătoare și sistematică a tuturor scenariilor privind riscurile majore care sunt legate de toate activitățile periculoase care pot fi desfășurate pe instalația respectivă. Cele mai bune practici impun, de asemenea, evaluarea riscului și a consecințelor unor astfel de scenarii, precum și controalele la care trebuie să fie supuse, în cadrul unui sistem cuprinzător de gestionare a siguranței. Astfel de politici și regimuri ar trebui să fie descrise în mod clar într-un document („Raportul privind riscurile majore – MHR”). Raportul privind riscurile majore ar trebui să fie comparabil și complementar cu documentul de securitate și sănătate menționat în Directiva 92/91/CE și ar trebui să includă, de asemenea, dispoziții privind evaluarea riscului de mediu și planurile de urgență. MHR ar trebui să fie prezentat autorității competente în cadrul procedurii de aprobare.

- (22) Pentru a menține eficacitatea controalelor asupra riscului de accidente majore în apele Uniunii, este necesar ca rapoartele privind riscurile majore să fie elaborate cu privire la orice aspect important referitor la ciclul de viață al unei instalații de producție, inclusiv proiectarea, exploatarea, operațiunile atunci când acestea sunt combinate cu alte instalații, modificările majore și abandonul final. Raportul trebuie să fie prezentat autorității competente, astfel încât operațiunile să nu poată continua dacă autoritatea competentă nu aprobă raportul privind riscurile majore prin intermediul unei proceduri de aprobare corespunzătoare.
- (23) Forajul și reparația sondelor petroliere și gaziere ar trebui să fie efectuate numai de o instalație care poate controla din punct de vedere tehnic toate pericolele previzibile în locul de amplasare al sondei și care deține un raport privind riscurile majore aprobat.
- (24) Pe lângă utilizarea unei instalații adecvate, operatorul sondei ar trebui să pregătească planuri pertinente amănunțite privind circumstanțele speciale și riscurile fiecărei operațiuni desfășurate la sondă și, în conformitate cu cele mai bune practici din cadrul Uniunii, să prevadă o examinare specializată din partea organismelor independente cu privire la proiectarea sondei. Operatorul sondei ar trebui să trimită, în timp util, o notificare autorității competente referitoare la planurile sale privind sondele pentru ca autoritatea competentă să ia orice măsuri necesare în ceea ce privește operațiunile planificate la sondă.
- (25) Pentru a garanta siguranța în materie de proiectare și desfășurarea continuă a operațiunilor în condiții de siguranță, industriei i se solicită să urmeze cele mai bune practici disponibile definite în standardele și orientările recunoscute, care trebuie să fie actualizate cu noile cunoștințe și invenții și îmbunătățite în permanență, fiind necesar ca operatorii și autoritățile competente să colaboreze pentru a stabili prioritățile în vederea creării de standarde sau orientări noi sau îmbunătățite, având în vedere experiența privind accidentul de pe platforma Deepwater Horizon și alte accidente offshore semnificative și să delege fără întârziere pregătirea orientărilor și standardelor cu cea mai mare prioritate.
- (26) Având în vedere complexitatea operațiunilor petroliere și gaziere offshore, punerea în aplicare a celor mai bune practici de către operatori necesită o schemă de verificare din partea organismelor terțe independente a elementelor critice de siguranță.
- (27) Cele mai bune practici care trebuie aplicate în Uniune trebuie să respecte cerințele prevăzute de Regulamentul 391/2009/CE privind normele și standardele comune pentru organizațiile cu rol de inspecție și control în legătură cu instalațiile mobile

neproductive și standardul echivalent adoptat de Organizația Maritimă Internațională¹⁹.

- (28) Evaluarea riscurilor menționate în raportul privind riscurile majore ar trebui să ia în considerare riscul pentru mediu, inclusiv efectele pe care condițiile climatice și schimbările climatice le au pe termen lung asupra rezistenței instalației; având în vedere că activitățile petroliere și gaziere offshore desfășurate într-un stat membru pot avea efecte nefaste semnificative asupra mediului dintr-un alt stat membru, este necesară stabilirea și aplicarea dispozițiilor specifice în conformitate cu Convenția privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier.
- (29) Pentru a asigura un răspuns eficient în situații de urgență, operatorii ar trebui să pregătească, pe baza scenariilor privind riscurile și pericolele identificate în raportul privind riscurile majore, planuri de intervenție în caz de urgență specifice platformelor, să le transmită autorităților competente și să mențină resursele necesare pentru punerea în aplicare în mod prompt a respectivelor planuri, dacă este necesar.
- (30) Pentru a asigura că nu este neglijată sau ignorată nicio preocupare relevantă în materie de siguranță, este important să se stabilească și să se încurajeze metode adecvate pentru comunicarea preocupărilor respective și pentru protejarea persoanelor care le semnalează.
- (31) Schimbul de date comparabile între statele membre devine dificil și nesigur din cauza lipsei unui format comun privind raportarea datelor în toate statele membre. Un format comun privind raportarea datelor în vederea raportării realizate de operatori către statul membru respectiv ar asigura transparența performanței în materie de siguranță și de mediu a operatorilor, ar oferi publicului acces la informații relevante și comparabile în întreaga Uniune cu privire la siguranța activităților petroliere și gaziere offshore și ar contribui la diseminarea învățămintelor extrase în urma accidentelor majore și a accidentelor evitate la limită.
- (32) Pentru a asigura condiții uniforme în vederea schimbului de informații și a încurajării transparenței privind performanța în sectorul offshore, competențele de executare ar trebui să fie conferite Comisiei. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie²⁰.
- (33) Procedura de consultare ar trebui să fie utilizată în vederea adoptării actelor relevante de punere în aplicare pentru a asigura în mod consecvent un schimb de date relevante în statele Uniunii.
- (34) Pentru a facilita încrederea publicului în autoritatea și integritatea activităților offshore la nivelul UE, statele membre ar trebui să prezinte rapoarte privind activitatea și incidentele și trebuie să informeze fără întârziere Comisia cu privire la accidentele majore, iar Comisia ar trebui să publice periodic rapoarte privind nivelurile activității

¹⁹ Codul pentru construcția și echiparea unităților mobile de foraj offshore, 2 decembrie 2009 (Codul MODU 2009).

²⁰ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

în UE și tendințele în materie de siguranță și performanță de mediu în sectorul offshore.

- (35) Experiența indică faptul că este necesar să se asigure confidențialitatea datelor sensibile pentru a încuraja un dialog deschis între autoritatea competentă și operator. În acest scop, dialogul între operatorii offshore și toate statele membre ar trebui să se bazeze pe instrumentele internaționale relevante existente și pe acquis-ul UE privind accesul la informațiile relevante din punct de vedere al mediului înconjurător, fără a aduce atingere niciunei cerințe prioritare privind siguranța și protecția mediului.
- (36) Valoarea colaborărilor între autoritățile offshore a fost stabilită în mod clar prin intermediul activităților Forumului autorităților offshore din Marea Nordului și ale Forumului internațional al autorităților de reglementare. O colaborare similară ar trebui să fie stabilită în mod formal pe cuprinsul Uniunii pentru a promova colaborarea eficientă la nivel de activitate între reprezentanții naționali și Comisie.
- (37) Intervenția în caz de urgență și planurile de urgență în cazul dezastrelor offshore majore vor deveni mai eficiente prin intermediul cooperării sistematice și planificate între statele membre și între statele membre și industria de profil, precum și prin schimbul de active compatibile, inclusiv de expertiză. Regimurile respective vor utiliza, acolo unde este cazul, resursele existente și asistența disponibilă în cadrul Uniunii, în special prin intermediul Agenției Europene pentru Siguranță Maritimă și al mecanismului UE de protecție civilă.
- (38) Punerea în aplicare a obligațiilor prevăzute de prezentul regulament ar trebui să țină seama de faptul că apele marine aflate sub suveranitatea și jurisdicția statelor membre sunt parte integrantă a celor patru regiuni marine identificate la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2008/56/CE, și anume Marea Baltică, Oceanul Atlantic de Nord-Est, Marea Mediterană și Marea Neagră. Din acest motiv, ar trebui consolidată coordonarea cu țările terțe care dețin suveranitatea sau jurisdicția asupra apelor din aceste regiuni marine. Cadrele corespunzătoare de cooperare includ convențiile privind mările regionale definite la articolul 3 alineatul (10) din Directiva 2008/56/CE.
- (39) În ceea ce privește Marea Mediterană, în legătură cu prezentul regulament, sunt întreprinse acțiuni necesare în vederea aderării Uniunii Europene la Protocolul privind protecția Mării Mediterane împotriva poluării care rezultă din explorarea și exploatarea platoului continental, a fundului mării și a subsolului acesteia („Protocolul offshore”) la Convenția privind protejarea mediului marin și a zonei de coastă a Mării Mediterane („Convenția de la Barcelona”), care a fost aprobată prin Decizia 77/585/CEE a Consiliului²¹.
- (40) Preocupările serioase în materie de mediu legate de apele din regiunea arctică, un mediu marin din vecinătatea UE de o importanță deosebită pentru Uniune, necesită o atenție specială pentru a asigura protecția mediului din regiunea arctică în ceea ce privește orice activități offshore, inclusiv explorarea.
- (41) Planurile de urgență externe naționale ar trebui să se bazeze pe evaluările riscului efectuate în vederea pregătirii raportului privind riscurile majore. Planurile aferente de

²¹ JO L 240, 19.9.1977, p. 1.

urgență specifice platformelor pentru izolarea accidentelor ar trebui să ia în considerare cele mai recente orientări privind evaluarea și cartografierea riscului pentru gestionarea dezastrelor [document de lucru al serviciilor Comisiei SEC(2010) 1626 final din 21.12.2010].

- (42) Intervenția eficientă în situații de urgență impune luarea de măsuri imediate de către operator și cooperarea strânsă cu autoritățile competente care coordonează punerea în aplicare a resurselor suplimentare pentru intervenția în caz de urgență, pe măsură ce situația evoluează. Aceasta include, de asemenea, o investigație amănunțită a situației de urgență, care ar trebui să fie demarată fără întârziere pentru a asigura pierderi minime de informații și probe relevante. În urma incidentului, autoritățile competente ar trebui să extragă concluzii adecvate și să ia orice măsuri necesare.
- (43) Pentru a asigura punerea în aplicare eficientă a cerințelor menționate în prezentul regulament, ar trebui introduse sancțiuni eficiente și proporționale.
- (44) Pentru a adapta cerințele minime propuse la cele mai recente progrese în domeniul tehnologiei și la practicile relevante, Comisia ar trebui să fie abilitată să modifice cerințele din anexele la prezentul regulament în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (45) Prin urmare, pentru a preveni accidentele majore legate de activitățile petroliere și gaziere offshore și pentru a limita consecințele acestora, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește definirea cerințelor minime de bază referitoare la operațiunile în cauză, în conformitate cu principiile precizate în prezentul regulament, în special în anexele sale. Prezintă o importanță deosebită desfășurarea unor consultări corespunzătoare de către Comisie pe parcursul activităților sale pregătitoare, inclusiv la nivel de experți.
- (46) Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o comunicare simultană, în timp util și adecvată a documentelor către Parlamentul European și Consiliu.
- (47) Pe lângă măsurile introduse de prezentul regulament, Comisia ar trebui să studieze alte mijloace adecvate pentru a îmbunătăți prevenirea accidentelor petroliere și gaziere offshore și atenuarea consecințelor lor.
- (48) Întrucât instrumentele existente de garantare financiară, inclusiv acordurile de gestionare în comun a riscurilor, nu pot acoperi toate consecințele posibile ale accidentelor extreme, Comisia ar trebui să procedeze la analize și studii mai aprofundate privind măsurile corespunzătoare, pentru asigurarea unui regim de responsabilitate adecvat și solid pentru daunele legate de operațiunile petroliere și gaziere offshore, a unor cerințe corespunzătoare privind capacitatea financiară, inclusiv disponibilitatea instrumentelor de garantare financiară adecvate sau a altor sisteme.
- (49) La nivelul Uniunii, este important ca standardele tehnice să fie completate de un cadru juridic corespunzător al legislației privind siguranța produselor, care să se aplice tuturor instalațiilor offshore aflate în apele Uniunii și nu doar instalațiilor fixe de producție. Prin urmare, Comisia ar trebui să procedeze la analize mai detaliate

referitoare la standardele de siguranță privind produsele aplicate operațiunilor petroliere și gaziere offshore,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII INTRODUCTIVE

Articolul 1 *Obiectul și domeniul de aplicare*

1. Prezentul regulament prevede cerințe minime pentru industria de profil și autoritățile naționale implicate în operațiuni petroliere și gaziere offshore desfășurate în urma acordării unei autorizații în temeiul Directivei 94/22/CE.
2. Prezentul regulament se aplică tuturor operațiunilor petroliere și gaziere offshore definite la articolul 2.
3. Prezentul regulament se aplică tuturor instalațiilor conexe, instalațiilor submarine și infrastructurii conectate din apele statelor membre, inclusive zonelor economice exclusive și platformelor continentale ale acestora în sensul Convenției Națiunilor Unite privind dreptul mării (UNCLOS).
4. Prezentul regulament urmărește să contribuie la atingerea obiectivelor prevăzute de Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin.
5. Dispozițiile prezentului regulament se aplică fără a aduce atingere legislației relevante a Uniunii, în special legislația privind sănătatea și securitatea lucrătorilor la locul de muncă, și anume Directivele 89/391/CEE și 92/91/CEE ale Consiliului.
6. Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere Directivei 85/337/CE, Directivei 2008/1/CE și Directivei 2003/4/CE.

Articolul 2 *Definiții*

În sensul prezentului regulament:

1. „acceptabil” înseamnă: ceea ce face un risc de accident major tolerabil în cea mai mare măsură posibilă, dincolo de care nicio reducere semnificativă a riscului nu rezultă din aportul suplimentar de timp, resurse sau cheltuieli;
2. „acceptare” înseamnă: transmiterea în scris operatorului de către autoritatea competentă a concluziilor pozitive ale examinării acesteia referitoare la raportul operatorului privind riscurile majore, în conformitate cu cerințele prezentului regulament;
3. „autorizație” înseamnă: o autorizație în temeiul Directivei 94/22/CE;

4. „operațiune combinată” înseamnă: o operațiune efectuată de pe o instalație neproductivă împreună cu o altă instalație sau alte instalații în scopuri legate de cealaltă (celelalte) instalație (instalații) și care afectează din punct de vedere material riscurile pentru siguranța persoanelor sau protecția mediului de pe oricare dintre instalații sau de pe toate instalațiile în cauză;
5. „începerea operațiunilor” înseamnă: momentul în care instalația este utilizată pentru prima dată în scopul operațiunilor pentru care a fost proiectată;
6. „autoritate competentă” înseamnă: autoritatea desemnată în temeiul prezentului regulament și care este responsabilă pentru obligațiile referitoare la domeniul de aplicare al acestuia;
7. „infrastructură conectată” înseamnă: un echipament, o conductă sau orice altă instalație situată deasupra sau dedesubtul suprafeței apei, destinată transportului de petrol și gaze către o altă instalație din vecinătate, o unitate de prelucrare sau depozitare onshore sau destinată transportului sau încărcării de petrol pe un tanc petrolier;
8. „procedură de aprobare” înseamnă: o procedură de evaluare aprofundată efectuată de autoritatea competentă cu privire la toate informațiile relevante privind operațiunea petrolieră și gazieră offshore planificată, încheiată prin aprobarea de către autoritatea competentă a raportului privind riscurile majore și prin absența obiecțiilor formulate cu privire la notificările privind sonda sau operațiunile combinate prezentate de către operatori;
9. „zonă exclusivă” înseamnă: zonă în jurul instalației instituită de statul membru în cauză, în interiorul căreia sunt interzise activitățile care nu au legătură cu instalația respectivă;
10. „autorizație de explorare” înseamnă: o autorizație acordată de statul membru pentru a explora petrolul și gazele din straturile subterane ale zonei autorizate, însă fără a obține petrol și gaze în scopuri comerciale;
11. „plan extern de intervenție în caz de urgență” înseamnă: o strategie locală, națională sau regională pentru prevenirea extinderii sau limitarea consecințelor unui accident legat de operațiunile petroliere și gaziere offshore care utilizează toate resursele disponibile pe lângă cele descrise în planurile interne de intervenție în caz de urgență;
12. „verificarea din partea organismelor terțe independente” înseamnă: o evaluare sau o confirmare a validității declarațiilor scrise speciale de către o persoană fizică sau juridică care nu se află sub controlul sau sub influența autorului declarațiilor;
13. „industria de profil” înseamnă: companii private care sunt direct implicate în activitățile petroliere și gaziere offshore în conformitate cu prezentul regulament sau ale căror activități sunt strâns legate de operațiunile respective;
14. „instalație” înseamnă: o instalație de producție sau o instalație neproductivă;
15. „plan intern de intervenție în caz de urgență” înseamnă: o prezentare generală pregătită de operatori în conformitate cu cerințele din prezentul regulament privind

măsurile de prevenire a extinderii sau de limitare a consecințelor unui accident legat de operațiunile petroliere și gaziere offshore, în interiorul unei zone exclusive din jurul instalației;

16. „zonă autorizată” înseamnă: zonă geografică care face obiectul autorizației în conformitate cu Directiva 94/22/CE;
17. „entitate autorizată” înseamnă: titularul autorizației pentru efectuarea operațiunii offshore în conformitate cu Directiva 94/22/CE;
18. „accident major” înseamnă: un eveniment cum ar fi incendiul sau explozia, pierderea semnificativă a controlului asupra sondei sau scurgerile semnificative de hidrocarburi în mediul înconjurător, daunele semnificative cauzate instalației sau echipamentelor de pe aceasta, pierderea integrității structurale a instalației și orice alt eveniment care implică decesul sau vătămarea majoră a cinci sau mai multe persoane care lucrează pe instalație sau care desfășoară activități legate de instalație;
19. „risc major” înseamnă: o situație care prezintă un potențial de a provoca un accident major;
20. „instalație neproductivă” înseamnă: o instalație, alta decât o instalație de producție, utilizată atât pentru foraj de explorare, cât și ca instalație de suport pentru producție;
21. „operațiuni petroliere și gaziere offshore” înseamnă: toate activitățile legate de explorarea, producția sau prelucrarea petrolului și gazelor offshore. Acestea includ transportul petrolului și gazelor prin infrastructura offshore conectată la o instalație sau la o instalație submarină;
22. „operator” înseamnă: operatorul unei instalații de producție sau proprietarul unei instalații neproductive și operatorul unei operațiuni la sondă. Atât operatorul, cât și entitatea autorizată intră sub incidența definiției prevăzute la articolul 2 alineatul (6) din Directiva 2004/35/CE;
23. „operator al instalației de producție” înseamnă: o persoană numită de entitatea autorizată pentru a gestiona și controla principalele funcții ale unei instalații de producție;
24. „proprietar” înseamnă: o persoană care are dreptul legal de a controla exploatarea unei instalații neproductive;
25. „producția de petrol și gaze” înseamnă: extracția, în scopuri comerciale, a petrolului și gazelor situate în subsolul zonei autorizate, inclusiv prelucrarea offshore a petrolului și gazelor și transportul acestora prin infrastructura conectată, inclusiv prin conducte, structuri și gurile sondei situate pe fundul mării și/sau stocarea gazului în formațiunile din subsol în scopul recuperării acestuia;
26. „instalație de producție” înseamnă: o instalație utilizată pentru producția de petrol și gaze;
27. „autorizație de producție” înseamnă: o autorizație acordată de către statul membru în vederea producției de petrol și gaze;

28. „public” înseamnă: una sau mai multe persoane fizice sau juridice și, în conformitate cu legislația sau practicile naționale, asociațiile, organizațiile sau grupurile acestora;
29. „autoritate relevantă” înseamnă (în contextul intervenției de urgență în cazul unui accident offshore): organizație principală de intervenție în caz de urgență dintr-un stat membru, responsabilă cu inițierea intervenției de urgență în cazul unui accident petrolier și gazier offshore major;
30. „risc” înseamnă: probabilitatea ca un efect specific să se producă într-o perioadă dată de timp sau în circumstanțele precizate;
31. „adecvat” înseamnă: care corespunde pe deplin unei anumite cerințe sau situații, care se bazează pe probe obiective și care poate fi demonstrat printr-o analiză, o comparație cu standardele adecvate sau prin alte soluții utilizate în situații comparabile de către alte autorități sau de industria de profil;
32. „operațiune la sondă” înseamnă: forajul unei sonde în scopul explorării sau al producției, inclusiv al suspendării operațiunilor, reparațiilor sau modificărilor aduse sondei, al abandonului permanent sau al oricărei operațiuni referitoare la o sondă care pot avea ca urmare deversarea accidentală de fluide sau riscul unui accident major;
33. „operatorul sondei” înseamnă: persoana numită de către entitatea autorizată pentru a planifica și a executa o operațiune la sondă.

CAPITOLUL II

PREVENIREA RISCURILOR MAJORE LEGATE DE ACTIVITĂȚILE PETROLIERE ȘI GAZIERE OFFSHORE

Articolul 3

Principii generale de gestionare a riscurilor privind activitățile petroliere și gaziere offshore

1. Operatorii iau toate măsurile adecvate pentru prevenirea accidentelor majore rezultate ca urmare a operațiunilor petroliere și gaziere offshore. Autoritățile competente supraveghează respectarea de către operatori a acestei obligații.
2. Operatorii se asigură că toate entitățile care sunt contractate pentru a îndeplini sarcini specifice pe instalațiile în cauză iau, de asemenea, măsuri în conformitate cu cerințele stabilite în prezentul regulament, în special în anexele IV și V la acesta. Operatorii nu sunt exonerati de responsabilitățile lor în temeiul prezentului regulament datorită faptului că acțiunile sau omisiunile care conduc sau contribuie la accidente majore au fost desfășurate de astfel de entități sau de personalul acestora.
3. În cazul în care totuși se produce un accident major, operatorii și autoritățile competente iau toate măsurile adecvate pentru a limita consecințele acestuia asupra sănătății umane și asupra mediului și, acolo unde este cazul, pentru a evita perturbările grave ale producției de petrol și gaz în Uniune.

4. Activitățile petroliere și gaziere offshore reglementate de prezentul regulament sunt efectuate în baza unei evaluări sistematice a riscului de evenimente periculoase și a consecințelor acestora, precum și a punerii în aplicare a măsurilor de control astfel încât riscurile de accidente majore în cazul persoanelor, mediului și activelor offshore să fie acceptabile.

Articolul 4

Considerente privind siguranța în cadrul autorizării activităților petroliere și gaziere offshore în conformitate cu Directiva 94/22/CE

1. Deciziile cu privire la acordarea autorizațiilor pentru desfășurarea de activități petroliere și gaziere offshore în conformitate cu Directiva 94/22/CE iau în considerare capacitatea solicitanților de a respecta cerințele pentru activitățile specifice din cadrul autorizației respective, astfel cum sunt prevăzute de dispozițiile relevante din legislația Uniunii, în special din prezentul regulament.
2. În special, la evaluarea capacității tehnice și financiare a entităților care solicită autorizația pentru desfășurarea de activități petroliere și gaziere offshore, se ține cont în mod corespunzător de riscurile, pericolele și orice alte informații relevante privind amplasamentul în cauză și etapa specifică a operațiunilor de explorare și producție, precum și de capacitățile financiare ale solicitanților, inclusiv orice garanție financiară sau capacitate de acoperire a răspunderii pentru daunele care pot rezulta din activitățile petroliere și gaziere offshore în cauză, în special răspunderea pentru daunele aduse mediului.
3. Autorizațiile pentru operațiunile de explorare offshore a petrolului și gazelor și pentru operațiunile de producție se acordă separat.
4. Atunci când evaluează capacitatea tehnică și financiară a entităților care solicită autorizația pentru desfășurarea de activități petroliere și gaziere offshore, autoritățile care acordă autorizațiile în temeiul Directivei 94/22/CE iau în considerare riscurile, pericolele și orice alte informații relevante privind amplasamentul în cauză și etapa specifică a operațiunilor de explorare și producție.

Articolul 5

Participarea publicului la procedurile de autorizare

1. Statele membre se asigură că publicului i se acordă oportunități timpurii și efective de a participa la procedurile de autorizare în cadrul jurisdicției acestora, în conformitate cu cerințele prevăzute în anexa I la prezentul regulament. Procedurile în cauză sunt stabilite în anexa II la Directiva 2003/35/CE.
2. Statele membre pot stabili sisteme mai detaliate de informare a publicului și de consultare a publicului vizat.
3. Participarea publicului este organizată astfel încât să se asigure că prezentarea informațiilor și implicarea publicului nu comportă riscuri pentru siguranța și securitatea instalațiilor petroliere și gaziere offshore și pentru exploatarea acestora.

Articolul 6

Aprobarea operațiunilor petroliere și gaziere offshore în zonele autorizate

1. Instalațiile sunt operate doar în zone autorizate, de către entități autorizate sau de către entități pe care acestea le contractează și numesc în acest scop și care sunt aprobate de statele membre.
2. În cazul în care autoritatea competentă consideră că persoana numită de entitatea autorizată nu este competentă pentru a acționa în calitate de operator al unei instalații sau de operator al sondei, entitatea autorizată este informată în acest sens și își asumă toate responsabilitățile pe care le are un operator în temeiul prezentului regulament.
3. Instalațiile prevăzute la alineatul (1) nu pot demara sau continua operațiunile fără ca un raport privind riscurile majore să fie prezentat în condițiile și termenele menționate la articolele 10 și 11 și fără ca acesta să fie aprobat de către autoritatea competentă în conformitate cu prezentul regulament.
4. Operațiunile la sondă și cele combinate nu pot fi efectuate decât dacă raportul privind riscurile majore referitor la instalație a fost aprobat în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol. Mai mult, operațiunile nu pot fi demarate și efectuate fără ca o notificare privind operațiunile la sondă sau cele combinate să fie prezentată autorității competente în condițiile și termenele menționate la articolele 13 și 14 sau în cazul în care autoritatea competentă formulează obiecții cu privire la conținutul notificării.

Articolul 7

Răspunderea pentru daunele cauzate mediului

1. Entitatea autorizată este răspunzătoare pentru prevenirea și repararea daunelor aduse mediului, în conformitate cu Directiva 2004/35/CE, cauzate de activitățile petroliere și gaziere offshore desfășurate de entitatea autorizată sau de orice entitate care participă la operațiunile petroliere și gaziere offshore în baza unui contract cu entitatea autorizată. Procedura de aprobare pentru operațiunile prevăzute de prezentul regulament nu aduce atingere răspunderii pe care o are entitatea autorizată.

Articolul 8

Autoritatea națională competentă

1. Statele membre care desfășoară activități petroliere și gaziere offshore sub jurisdicție proprie desemnează o autoritate competentă responsabilă pentru obligațiile stabilite în prezentul regulament.
2. Autoritatea competentă desemnată în conformitate cu alineatul (1) este responsabilă pentru următoarele sarcini:
 - (a) evaluarea și aprobarea rapoartelor privind riscurile majore, evaluarea notificărilor privind proiectarea și evaluarea notificărilor privind operațiunile la sondă sau operațiunile combinate și a altor astfel de documente care îi sunt prezentate;

- (b) efectuarea inspecțiilor, a investigațiilor și luarea măsurilor de executare;
 - (c) elaborarea rapoartelor în temeiul prezentului regulament.
3. Autoritatea competentă este organizată în conformitate cu dispozițiile articolului 19 astfel încât să se asigure îndeplinirea independentă a eventualelor sarcini în conflict, expertiza și eficacitatea generală în reglementarea activităților petroliere și gaziere offshore.
 4. Statele membre se asigură că autoritatea competentă dispune de resurse adecvate pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezentul regulament.
 5. Autoritatea competentă se străduiește să pregătească și să pună în aplicare proceduri coordonate sau comune, după caz, pentru a-și asuma sarcinile în conformitate cu prezentul regulament și să îndeplinească cerințele prevăzute de orice altă dispoziție aplicabilă a legislației Uniunii. În cazul în care autoritatea competentă cuprinde mai multe agenții, acestea trebuie să evite dublarea funcțiilor de reglementare.

CAPITOLUL III

PREGĂTIREA ȘI DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚILOR PETROLIERE ȘI GAZIERE OFFSHORE ÎN BAZA EVALUĂRII RISCULUI

Articolul 9

Condiții pentru exploatarea instalațiilor offshore

1. Sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute la articolul 39, operatorul unei instalații de producție sau al unei instalații neproductive prezintă autorității competente următoarele documente:
 - (a) în cazul unei instalații planificate pentru producție, o notificare privind proiectarea în conformitate cu cerințele din anexa II partea I;
 - (b) un raport privind riscurile majore care include detaliile menționate la articolele 10 și 11;
 - (c) un plan intern de intervenție în caz de urgență prevăzut la articolul 12, inclus în raportul privind riscurile majore;
 - (d) o sinteză a politicii operatorului în ceea ce privește prevenirea accidentelor majore în conformitate cu articolul 18, inclusă în raportul privind riscurile majore.
2. Autoritatea competentă primește notificarea privind proiectarea cu cel puțin 24 de săptămâni înainte de prezentarea prevăzută a raportului privind riscurile majore care vizează operațiunea planificată.
3. Raportul privind riscurile majore este notificat autorității competente în termenul stabilit de autoritatea competentă și, cel târziu, cu 12 săptămâni înainte de data estimată pentru începerea operațiunii.

Articolul 10
Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație de producție

1. Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație de producție include detaliile menționate în anexa II părțile 2 și 5.
2. Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație de producție poate fi pregătit în legătură cu un grup de instalații care fac obiectul acordului autorității competente.
3. În cazul în care sunt aduse modificări semnificative instalației de producție sau este prevăzută demontarea instalației, raportul privind riscurile majore care vizează o instalație de producție este modificat în conformitate cu anexa II partea 6 și prezentat autorității competente.
4. În cazul în care sunt necesare informații suplimentare în vederea acceptării unui raport privind riscurile majore, autoritatea competentă solicită informațiile suplimentare sau modificări ale documentelor depuse.
5. În conformitate cu alineatul (3), raportul modificat privind riscurile majore referitor la o instalație de producție este prezentat autorității competente în termenul menționat de autoritatea competentă și, cel târziu, cu 6 săptămâni înainte de începerea lucrărilor planificate. Lucrările planificate nu sunt demarate decât după ce autoritatea competentă a aprobat raportul modificat privind riscurile majore referitor la instalația de producție.
6. Cel puțin la fiecare 5 ani sau cu o frecvență mai ridicată, raportul privind riscurile majore referitor la o instalație de producție face obiectul unei revizuii periodice de către operator, astfel cum este prevăzut de autoritatea competentă, iar rezultatele revizuirii sunt notificate autorității competente.

Articolul 11
Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă

1. Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă include detaliile menționate în anexa II părțile 3 și 5.
2. În cazul în care sunt aduse modificări semnificative instalației neproductive sau este prevăzută demontarea instalației, raportul privind riscurile majore care vizează o instalație neproductivă este modificat în conformitate cu anexa II partea 6 [cu excepția alineatului (4)] și prezentat autorității competente.
3. În cazul unei instalații fixe neproductive, raportul modificat privind riscurile majore, în conformitate cu alineatul (2), este prezentat autorității competente în termenul menționat de autoritatea competentă și, cel târziu, cu 2 săptămâni înainte de începerea lucrărilor planificate. Lucrările planificate nu sunt demarate decât după ce autoritatea competentă a aprobat raportul modificat privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă.
4. În cazul unei instalații mobile neproductive, raportul modificat privind riscurile majore, în conformitate cu alineatul (2), este prezentat autorității competente în termenul menționat de autoritatea competentă și, cel târziu, cu 2 săptămâni înainte de

momentul în care instalația trebuie să demareze operațiunile. Instalația nu poate fi exploatată decât după ce autoritatea competentă a aprobat raportul modificat privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă.

5. În cazul în care sunt necesare informații suplimentare în vederea acceptării unui raport privind riscurile majore, autoritatea competentă solicită informațiile suplimentare sau modificări ale documentelor depuse.
6. Cel puțin la fiecare 5 ani sau cu o frecvență mai ridicată, raportul privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă face obiectul unei revizuirii periodice de către operator, astfel cum este prevăzut de autoritatea competentă. Rezultatele revizuirii sunt notificate autorității competente.

Articolul 12

Planuri interne de intervenție în caz de urgență

1. Operatorii pregătesc planuri interne de intervenție în caz de urgență ținând seama de evaluările riscului de accidente majore, efectuate pe parcursul pregătirii celui mai recent raport privind riscurile majore. În cazul forajului unei sonde de pe o instalație mobilă neproductivă, evaluarea riscului efectuată ca urmare a notificării privind sonda ar trebui să fie inclusă în planul de intervenție în caz de urgență pentru instalația respectivă.
2. În cazul instalațiilor de producție și al celor neproductive, planul intern de intervenție în caz de urgență este prezentat autorității competente ca parte a raportului privind riscurile majore.
3. În cazul în care planul intern de intervenție în caz de urgență este modificat datorită caracteristicilor speciale legate de locul de amplasare a sondei, instalațiile neproductive care efectuează operațiuni la sondă ar trebui să notifice autoritatea competentă cu privire la respectiva modificare adusă planului atunci când prezintă notificarea privind sonda.

Articolul 13

Notificare privind operațiunile la sondă

1. Cu cel puțin 21 de zile înainte de începerea unei operațiuni la sondă, operatorul sondei trimite autorității competente o notificare care include detaliile referitoare la proiectarea sondei și la exploatarea acesteia în conformitate cu cerințele din anexa II partea 4.
2. Autoritatea competentă analizează notificarea și ia măsurile pe care le consideră necesare înainte ca operațiunea la sondă să poată începe.
3. Operatorul sondei notifică imediat autoritatea competentă în legătură cu orice modificare semnificativă adusă detaliilor din notificarea privind operațiunile la sondă și informează simultan examinatorul independent al sondei în conformitate cu articolul 15 alineatul (3) litera (b).

Articolul 14
Notificare privind operațiunile combinate

1. Operatorul unei instalații care trebuie să participe la o operațiune combinată trimite autorității competente o notificare care conține detalii privind operațiunea combinată în conformitate cu cerințele din anexa II partea 7. Operatorii instalațiilor în cauză pot conveni ca unul dintre aceștia să pregătească, în numele tuturor, notificarea privind operațiunile combinate. Notificarea este trimisă, cel târziu, cu 21 de zile înainte de începerea operațiunilor combinate.
2. Autoritatea competentă analizează notificarea și ia măsurile pe care le consideră necesare înainte ca operațiunea combinată să poată începe.
3. Operatorul care a pregătit notificarea informează fără întârziere autoritatea competentă în legătură cu orice modificare semnificativă adusă detaliilor din notificare.

Articolul 15
Verificarea de către organisme terțe independente

1. Operatorii stabilesc sisteme de verificare de către organisme terțe independente și de examinare a sondelor de către organisme independente și descriu sistemele respective în sinteza politicii privind prevenirea accidentelor majore inclusă în raportul privind riscurile majore, în conformitate cu articolul 18.
2. Selectarea unui organism terț independent și proiectarea sistemelor de verificare de către organisme terțe independente și de examinare a sondelor de către organisme independente respectă criteriile din anexa II partea 5.
3. Sistemul de verificare a instalațiilor de producție și a celor neproductive de către organisme terțe independente se instituie:
 - (a) în ceea ce privește instalațiile, pentru a oferi o asigurare independentă că sistemele specificate și elementele critice de siguranță identificate în evaluările riscului și sistemul de gestionare a siguranței instalației sunt adecvate și actualizate și că programul de examinare și testare a sistemului de control privind riscurile majore este adecvat, actualizat și funcționează după plan;
 - (b) în ceea ce privește planurile privind sondele, pentru a oferi o asigurare independentă că proiectarea sondei și măsurile de control privind sonda sunt adecvate condițiilor prevăzute de funcționare a acesteia și sunt menținute ca referință în situația în care proiectarea sondei ar fi modificată dintr-un motiv sau altul.
4. Operatorii se asigură că rezultatele sistemului de verificare de către organismele terțe independente în temeiul prezentului articol alineatul (3) litera (a) sunt disponibile, la cerere, pentru autoritatea competentă.
5. Operatorii se asigură că rezultatele și observațiile examinatorului independent al sondei în temeiul prezentului articol alineatul (3) litera (b) sunt incluse în notificarea privind sonda prevăzută la articolul 13.

6. În cazul instalațiilor de producție, sistemul de verificare este introdus înainte ca raportul privind riscurile majore să fie prezentat autorității competente. În cazul unei instalații neproductive, sistemul este introdus înainte ca instalația neproductivă să fie implicată într-o anumită operațiune.
7. Instalațiile neproductive situate în apele Uniunii respectă cerințele prevăzute de convențiile internaționale relevante, astfel cum au fost stabilite în Regulamentul 391/2009/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009²² sau standardele echivalente prevăzute de Codul pentru construcția și echiparea unităților mobile de foraj offshore (Codul MODU din 2009). Instalațiile sunt certificate de o organizație recunoscută de Uniune în conformitate cu regulamentul menționat anterior.

Articolul 16 *Competența privind interzicerea activităților*

1. Autoritatea competentă interzice exploatarea sau punerea în exploatare a oricărei instalații sau a oricărei părți din aceasta în cazul în care măsurile propuse de operator pentru prevenirea și combaterea accidentelor majore în conformitate cu articolele 10, 11, 13, și 14 sunt considerate a fi deficiente.
2. În cazul în care raportul privind riscurile majore prevăzut la articolele 10 și 11 sau notificările prevăzute la articolele 13 și 14 nu sunt prezentate în timp util, în situații excepționale sau în cazul în care aceasta consideră că siguranța și protecția mediului nu sunt compromise, autoritatea competentă poate conveni asupra unei prelungiri a termenului prevăzut pentru prezentarea raportului privind riscurile majore sau a notificării.
3. Autoritatea competentă impune operatorului să ia orice măsuri complementare adecvate pe care ea le consideră necesare pentru a restabili respectarea legislației în temeiul articolului 3 alineatul (1).
4. Autoritatea competentă interzice utilizarea oricărei instalații sau a oricărei părți din aceasta în cazul în care rezultatul unei inspecții, al revizuirii periodice a raportului privind riscurile majore în conformitate cu articolul 10 și 11 sau al modificărilor aduse notificărilor în conformitate cu articolele 13 și 14 indică faptul că cerințele menționate în prezentul regulament nu sunt respectate sau că există preocupări justificate cu privire la siguranța operațiunilor sau a instalațiilor.

Articolul 17 *Efecte transfrontaliere*

1. În cazul în care un stat membru consideră că, în cazul unui accident, o operațiune desfășurată la sondă sau exploatarea unei instalații pot avea efecte negative semnificative asupra apelor unui alt stat membru, sau în cazul în care un stat membru susceptibil de a fi afectat în mod semnificativ solicită astfel, statul membru sub jurisdicția căruia urmează să fie efectuate operațiunile înaintează statului membru

²² JO L 131, 28.5.2009, p. 11.

afectat informațiile relevante și se străduiește să adopte măsuri preventive comune pentru prevenirea daunelor.

2. Aplicarea alineatului (1) nu aduce atingere celorlalte dispoziții relevante din legislația Uniunii, în special Directivei 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului²³ și Convenției privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier.

CAPITOLUL IV

CELE MAI BUNE PRACTICI ÎN MATERIE DE CONTROL AL RISCURILOR MAJORE

Articolul 18

Prevenirea accidentelor majore de către operatori

1. Operatorii pregătesc un document prin care stabilesc propria politică de prevenire a accidentelor majore și se asigură că aceasta este pusă în aplicare în cadrul operațiunilor offshore organizate de aceștia, inclusiv prin aplicarea unor modalități corespunzătoare de monitorizare în vederea asigurării eficienței politicii respective.
2. Documentul prevăzut la alineatul (1) este prezentat autorităților competente ca parte a raportului privind riscurile majore prevăzut la articolele 10 și 11 sau împreună cu notificarea privind operațiunile desfășurate la sondă prevăzută la articolul 13.
3. Operatorii prezintă propriile modalități de organizare privind controlul riscurilor majore în cadrul unui sistem de gestionare a siguranței, inclusiv modalitățile pentru pregătirea sau prezentarea rapoartelor privind riscurile majore și, dacă este necesar, notificările privind sondele prevăzute la articolele 10, 11 și 13, precum și propriile sisteme de verificare de către organisme terțe independente a controalelor asupra riscurilor majore prevăzute la articolul 15 și în anexa II partea 5.
4. Politica și sistemele de gestionare în materie de siguranță sunt pregătite în conformitate cu cerințele stabilite în anexa IV și clarifică responsabilitatea principală a operatorului pentru controlul asupra riscurilor majore, care reprezintă o consecință a propriilor activități.
5. Operatorii stabilesc prioritățile pentru industria de profil și se consultă periodic cu reprezentanții statelor membre relevante, în temeiul articolului 27, pentru a pregăti și/sau a revizui standardele și orientările privind cele mai bune practici pentru controlul riscurilor de accidente offshore majore pe durata ciclului de viață al proiectării și desfășurării operațiunilor offshore; în acest sens, ei respectă cel puțin prezentarea generală din anexa IV.
6. Entitățile autorizate, operatorii și principalii contractanți care funcționează în Uniune se străduiesc, atunci când se află în afara Uniunii, să își desfășoare operațiunile petroliere și gaziere offshore în conformitate cu principiile stabilite în prezentul regulament.

²³ JO L 175, 5.7.1985, p. 40.

Articolul 19
Cerințe pentru autoritățile competente

1. Autoritatea competentă realizează aranjamentele corespunzătoare pentru a-și asigura independența față de conflictele de interese între reglementarea în materie de siguranță și de protecție a mediului, pe de o parte, și funcțiile legate de dezvoltarea economică a statului membru, în special autorizarea activităților petroliere și gaziere offshore și politica privind veniturile aferente acestor operațiuni și colectarea lor, pe de altă parte.
2. Autoritatea competentă clarifică nivelul responsabilităților și funcțiilor proprii pentru a nu își conferi sieși principala responsabilitate privind controlul asupra riscurilor majore, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3).
3. Autoritatea competentă stabilește o politică în scopul evaluării aprofundate a rapoartelor privind riscurile majore și a notificărilor în conformitate cu articolele 10, 11, 13 și 14, al inspecției, investigației și al punerii în aplicare a aspectelor referitoare la riscurile majore legate de operațiunile petroliere și gaziere offshore desfășurate sub jurisdicția sa.
4. Autoritatea competentă își fundamentează propriile proceduri de organizare și operaționale pe principiile stabilite în anexa III.

Articolul 20
Asigurarea respectării cadrului de reglementare pentru prevenirea accidentelor majore

1. Operatorii respectă prezentul regulament și măsurile stabilite în raportul privind riscurile majore referitor la instalațiile de producție și la cele neproductive, precum și în planurile menționate în notificarea privind sonda și în notificarea privind operațiunile combinate, pregătite în conformitate cu articolele 10, 11, 13 și 14.
2. În cazul în care nerespectarea dispozițiilor de la alineatul (1) de la prezentul articol prezintă un pericol imediat pentru sănătatea umană sau amenință să producă un efect imediat negativ grav asupra siguranței și/sau a mediului, exploatarea instalației sau a unei părți relevante din aceasta este suspendată de către operator până în momentul în care se restabilește respectarea dispozițiilor.
3. În cazul în care se iau măsurile menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, operatorul notifică fără întârziere și în mod corespunzător autoritatea competentă.
4. Autoritatea competentă elaborează planuri anuale în vederea supravegherii eficiente, inclusiv prin inspecții, a activităților care prezintă riscuri majore, ținând seama de riscuri și verificând cu o atenție specială conformitatea cu documentele care îi sunt prezentate în temeiul articolului 9. Ea asigură monitorizarea eficacității sale și ia orice măsuri necesare cu scopul de a-i aduce îmbunătățiri.

Articolul 21

Raportarea anonimă referitoare la preocupările în materie de siguranță

1. Autoritățile competente stabilesc proceduri cu scopul de a permite raportarea anonimă referitoare la preocupările în materie de siguranță și/sau de mediu legate de operațiunile petroliere și gaziere offshore. Autoritățile competente stabilesc, de asemenea, proceduri pentru investigarea unor astfel de raportări, menținând în același timp anonimatul persoanelor în cauză.
2. Operatorii comunică angajaților lor și angajaților subcontractanților relevanți detaliile referitoare la regimurile naționale în conformitate cu alineatul (1) și se asigură că referințele cu privire la raportarea anonimă sunt incluse în cadrul formării profesionale și al comunicărilor relevante.

CAPITOLUL V

TRANSPARENȚĂ ȘI SCHIMB DE INFORMAȚII

Articolul 22

Schimbul de informații

1. Operatorii și autoritățile competente realizează, cel puțin, schimbul de informații prezentate în anexa VI.
2. Comisia stabilește, printr-un act de punere în aplicare, un format comun pentru raportarea datelor și detaliile referitoare la schimbul de informații care trebuie să fie realizat. Actul de punere în aplicare este adoptat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
3. Statele membre păstrează evidențe actualizate ale resurselor pentru intervenție în caz de urgență puse la dispoziție sub jurisdicția lor atât de entitățile publice, cât și de cele private. Evidențele respective sunt puse la dispoziția celorlalte state membre sau a țărilor terțe potențial afectate și la dispoziția Comisiei.

Articolul 23

Transparența

1. Informațiile în temeiul anexei VI sunt puse la dispoziția publicului fără a fi necesară o solicitare în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale legislației Uniunii privind accesul la informațiile despre mediu.
2. Comisia stabilește, de asemenea, printr-un act de punere în aplicare, un format comun privind publicarea care permite o comparare transfrontalieră simplă a datelor. Actul de punere în aplicare este adoptat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. Cu toate că rămâne accesibil publicului larg, formatul comun privind publicarea este elaborat pentru a permite o comparație fiabilă a operațiunilor naționale și a practicilor de reglementare, în temeiul prezentului articol și al articolului 24.

3. Atunci când își publică planurile naționale de intervenție în caz de urgență în temeiul articolului 30, statele membre se asigură că informațiile divulgate nu comportă riscuri pentru siguranța și securitatea instalațiilor petroliere și gaziere offshore și pentru exploatarea acestora.

Articolul 24

Raportarea privind siguranța și impactul asupra mediului al activităților petroliere și gaziere offshore

1. Statele membre pregătesc un raport anual privind:
 - (a) numărul, vechimea și amplasamentul instalațiilor aflate sub jurisdicția acestora;
 - (b) numărul și tipul de inspecții și investigații efectuate, orice măsuri de punere în aplicare, urmăriri penale stabilite;
 - (c) datele referitoare la incidente în conformitate cu sistemul comun de raportare prevăzut la articolul 22;
 - (d) orice modificare majoră adusă cadrului de reglementare offshore;
 - (e) performanța în materie de siguranță și de mediu privind operațiunile petroliere și gaziere offshore desfășurate sub jurisdicția acestora.
2. Statele membre desemnează o autoritate responsabilă cu schimbul de informații în conformitate cu articolul 22 și cu publicarea informațiilor în conformitate cu articolul 23 și informează Comisia în mod corespunzător.
3. La fiecare doi ani, Comisia publică rapoarte privind siguranța operațiunilor offshore pe cuprinsul Uniunii pe baza informațiilor comunicate acesteia de statele membre și de Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă. Comisia este sprijinită în îndeplinirea acestei sarcini de statele membre relevante în temeiul articolului 26.

Articolul 25

Investigația în urma unui accident major

1. Imediat după producerea unui accident major, operatorul notifică autoritatea competentă cu privire la informațiile relevante, inclusiv circumstanțele în care a avut loc accidentul și consecințele acestuia.
2. Statele membre efectuează investigații amănunțite cu privire la accidentele majore care implică daune semnificative (aduse persoanelor sau mediului) sau care implică pierderi majore de active. Raportul privind investigația include o evaluare cu privire la eficiența reglementării autorității competente referitoare la instalația în cauză în perioada anterioară producerii accidentului și recomandări privind modificări adecvate, acolo unde este cazul, ale practicilor de reglementare relevante.
3. Un rezumat al raportului privind investigația pregătit în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol este furnizat Comisiei la finalizarea investigației sau la finalizarea procedurilor legale, în funcție de care situație survine mai târziu. O

variantă specifică a raportului, care ȋine seama de posibilele constrângerile legale, este pusă la dispoziȋia publicului ȋn temeiul articolelor 22 și 23.

4. Ca urmare a investigaȋiilor proprii prevăzute la alineatul (2), autoritatea competentă pune ȋn aplicare orice recomandări rezultate pe baza investigaȋiei care sunt de competenȋa sa.

Articolul 26 *Confidenȋialitatea*

1. Autorităȋile competente pun la dispoziȋia oricărei persoane fizice sau juridice, la cerere, informaȋiile primite ȋn temeiul prezentului regulament.
2. Solicităriile privind informaȋiile obȋnute de către autoritatea competentă ȋn conformitate cu prezentul regulament pot fi refuzate ȋn cazul ȋn care sunt ȋndeplinite condiȋiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁴.
3. ȋn conformitate cu alineatul (2) sau ȋn scopul participării publicului ȋn temeiul articolului 5, operatorul furnizează autorității competente și pune la dispoziȋia publicului o variantă a documentului care nu include informaȋii confidenȋiale.

CAPITOLUL IV **COORDONAREA ȘI COOPERAREA**

Articolul 27 *Cooperarea ȋntre statele membre*

1. Autorităȋile competente realizează un schimb reciproc periodic de cunoșȋinȋe, informaȋii și experienȋă și participă la consultări cu industria de profil, celelalte părȋi interesate și Comisia cu privire la aplicarea cadrului juridic naȋional și al Uniunii.
2. Schimbul de informaȋii realizat ȋn temeiul alineatului (1) privește ȋn special funcȋionarea măsurilor privind evaluarea riscului, prevenirea accidentelor, verificarea respectării legislaȋiei și intervenȋia ȋn caz de urgenȋă ȋn legătură cu operaȋiunile petroliere și gaze offshore desfășurate ȋn cadrul Uniunii, precum și dincolo de graniȋele sale, acolo unde este cazul.
3. Ar trebui stabilite priorităȋi și proceduri clare pentru pregătirea și actualizarea documentelor de orientare, cu scopul de a identifica și a facilita punerea ȋn aplicare a celor mai bune practici ȋn domeniile prevăzute la alineatul (2).
4. Un stat membru poate solicita opinia celorlalte state membre, prin participarea la schimbul de informaȋii prevăzut la alineatul (1), cu privire la orice decizie luată de un alt stat membru care are un eventual impact transfrontalier negativ.

²⁴ JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

Articolul 28

Abordarea coordonată în vederea siguranței în regiunile învecinate și în activitățile internaționale

1. În strânsă cooperare cu statele membre, inclusiv, acolo unde este cazul, în cadrul convențiilor privind mările regionale, Comisia promovează cooperarea cu țările terțe care desfășoară operațiuni petroliere și gaziere offshore în aceleași regiuni marine ca și statele membre.
2. Comisia evaluează siguranța operațiunilor petroliere și gaziere efectuate în apele țărilor terțe învecinate cu apele statelor membre și sprijină o abordare coordonată cu privire la schimbul de experiență și promovarea măsurilor preventive și a planurilor regionale de intervenție în caz de urgență.
3. Comisia promovează standarde ridicate de siguranță în cazul operațiunilor petroliere și gaziere offshore la nivel internațional, în cadrul forumurilor corespunzătoare la nivel mondial și regional, inclusiv cele referitoare la apele din regiunea arctică.

CAPITOLUL VII

CAPACITATEA DE PREGĂTIRE ȘI INTERVENȚIE ÎN CAZ DE URGENȚĂ

Articolul 29

Cerințe privind planurile interne de intervenție în caz de urgență

1. Planurile interne de intervenție în caz de urgență sunt elaborate de către operator astfel încât:
 - (a) să fie inițiate pentru a izola un accident major în fază incipientă produs în cadrul instalației sau al zonei exclusive stabilite de statul membru în jurul perimetrului instalației sau al gurii sondei submarine;
 - (b) să fie executate în conformitate cu planul de urgență extern în cazul în care accidentul s-a extins în afara instalației.
2. Operatorul menține echipamentele și expertiza relevante pentru plan astfel încât acestea să fie disponibile în orice situație și să fie folosite în comun cu statul membru, în cazul în care este necesar, pentru aplicarea planului extern de intervenție în caz de urgență.
3. Planul de urgență intern este pregătit în conformitate cu dispozițiile anexei V și este actualizat în conformitate cu orice modificare adusă evaluării riscurilor majore referitoare la planul privind sonda sau, dacă este cazul, la raportul privind riscurile majore. Orice astfel de actualizări sunt comunicate autorității responsabile cu pregătirea planurilor externe de intervenție în caz de urgență pentru zona în cauză.
4. Planul intern de intervenție în caz de urgență este integrat altor dispoziții privind protecția și salvarea personalului de pe instalația avariata, astfel încât să se asigure o șansă ridicată de supraviețuire.

5. Operatorul testează periodic eficiența planurilor interne de intervenție în caz de urgență.

Articolul 30

Planurile externe de intervenție în caz de urgență și capacitatea de pregătire pentru situații de urgență

1. Statele membre pregătesc planuri de urgență externe referitoare la toate instalațiile petroliere și gaziere offshore și la zonele eventual afectate aflate sub jurisdicția lor.
2. Planurile externe de intervenție în caz de urgență sunt pregătite în cooperare cu operatorii relevanți și, dacă este cazul, cu entitățile autorizate și sunt aliniate la planurile interne de intervenție în caz de urgență privind instalațiile amplasate sau prevăzute în zona în cauză. Trebuie să se țină seama de orice actualizare recomandată de către un operator cu privire la planurile interne.
3. Planurile externe de intervenție în caz de urgență sunt pregătite în conformitate cu dispozițiile anexelor I și V și sunt puse la dispoziția Comisiei și a publicului, dacă este cazul.
4. Statele membre iau toate măsurile adecvate pentru a atinge un nivel ridicat de compatibilitate și interoperabilitate privind echipamentele de intervenție și expertiza între toate statele membre dintr-o regiune geografică și, dacă este cazul, din afara acesteia. Statele membre încurajează industria de profil să elaboreze instrumente de intervenție compatibile în conformitate cu prezentul alineat.
5. Operatorii cooperează cu statele membre pentru a pune în aplicare dispozițiile menționate la alineatul (4) de la prezentul articol.
6. Statele membre păstrează evidențe actualizate ale resurselor pentru intervenție în caz de urgență puse la dispoziție pe teritoriul lor sau sub jurisdicția lor atât de entitățile publice, cât și de cele private. Evidențele respective sunt puse la dispoziția celorlalte state membre și, în mod reciproc, sunt disponibile țărilor terțe învecinate și Comisiei.
7. Statele membre și operatorii își testează periodic propria capacitate de pregătire în vederea unei intervenții eficiente în cazul accidentelor petroliere și gaziere offshore.

Articolul 31

Intervenția în caz de urgență

1. Operatorul informează imediat autoritățile relevante cu privire la un accident major sau la o situație care prezintă un risc imediat de accident major. În cazul în care este necesar, autoritățile relevante sprijină operatorul în cauză în vederea prevenirii extinderii riscului sau a accidentului.
2. În cazul unui accident, autoritățile relevante, în cooperare cu operatorii în cauză, iau toate măsurile necesare pentru a preveni extinderea accidentului și pentru a-i limita consecințele.

3. În cazul unui accident major care depășește capacitățile naționale de intervenție, un stat membru afectat poate solicita acordarea de asistență suplimentară din partea statelor membre și a Agenției Europene pentru Siguranță Maritimă prin intermediul mecanismului UE de protecție civilă, instituit prin Decizia 2007/779/CE a Consiliului.
4. În cursul unei intervenții de urgență, statul membru colectează informațiile necesare în vederea unei analize complete privind accidentul.

Articolul 32

Capacitatea transfrontalieră de pregătire și intervenție în caz de urgență

1. În cazul în care efectele transfrontaliere ale accidentelor petroliere și gaziere offshore pot fi prevăzute, statele membre pun, în mod reciproc, informații la dispoziția Comisiei și a eventualelor state afectate sau a țărilor terțe și iau în considerare riscurile identificate atunci când pregătesc planul de urgență extern. Statele membre în cauză își coordonează propriile planuri de urgență pentru a facilita răspunsul comun în cazul unui accident.
2. Statele membre coordonează măsurile referitoare la zonele din afara granițelor Uniunii pentru a preveni eventualele efecte negative ale operațiunilor petroliere și gaziere offshore.
3. Statele membre își testează periodic capacitatea de pregătire în vederea unei intervenții eficiente în cazul accidentelor, cooperând cu statele membre posibil afectate, agențiile relevante ale UE sau cu țările terțe. Comisia poate contribui la exercițiile care se axează pe testarea mecanismelor de urgență transfrontaliere și ale Uniunii.
4. În cazul unui accident major sau al unei amenințări iminente legate de acesta care produce sau poate produce efecte transfrontaliere, statul membru sub jurisdicția căruia a survenit situația de urgență informează fără întârziere Comisia și statele membre care pot fi afectate de situația de urgență respectivă.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 33

Sancțiuni

Statele membre instituie sancțiuni aplicabile de către industria de profil încălcărilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 34
Competențe delegate ale Comisiei

1. Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament pentru a adapta cerințele din anexele I-VI la regulament la cele mai recente progrese în domeniul tehnologiilor și procedurilor relevante.
2. Comisia poate adopta, de asemenea, acte delegate în conformitate cu articolul 35 din prezentul regulament, în vederea aplicării cu exactitate a cerințelor menționate în regulament în legătură cu:
 - (a) detaliile care trebuie prezentate în notificarea de proiectare sau în raportul privind riscurile majore, în conformitate cu anexa II punctele 1, 2, 3, 6;
 - (b) notificarea privind operațiunile la sondă/combrate, în conformitate cu anexa II punctele 4 și 7;
 - (c) cerințele cu privire la verificarea de către organisme terțe independente, în conformitate cu anexa II punctul 5 litera (d); cerințele privind funcționarea și organizarea autorităților competente, în conformitate cu anexa III și
 - (d) cerințele referitoare la prevenirea riscurilor majore de către operatori, prezentate în anexa IV.

Articolul 35
Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 34 este conferită Comisiei pentru o perioadă nedeterminată de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.
3. Parlamentul European sau Consiliul pot revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 34. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau de la o dată ulterioară prevăzută în aceasta. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 34 intră în vigoare doar în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de 2 luni de la data notificării actului respectiv acestor două instituții sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, acest termen se prelungește cu 2 luni.

Articolul 36
Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Acesta constituie un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 37
*Modificarea Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului*²⁵

1. Articolul 2 alineatul (1) litera (b) din directiva respectivă se înlocuiește cu textul următor:

„(b) daunele aduse apelor, și anume orice daună cu efecte negative grave

(i) asupra stării ecologice, chimice și/sau cantitative și/sau asupra potențialului ecologic ale apelor în cauză, astfel cum au fost definite de Directiva 2000/60/CE, cu excepția efectelor negative pentru care se aplică articolul 4 alineatul (7) din directiva menționată anterior sau

(ii) asupra stării ecologice a apelor marine în cauză, astfel cum au fost definite de Directiva 2008/56/CE, în măsura în care aspectele speciale privind starea ecologică a mediului marin nu fac deja obiectul Directivei 2000/60/CE;”
2. Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma alineatului menționat în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentului regulament. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

Articolul 38
Dispoziții tranzitorii

Operatorii instalațiilor respectă integral prezentul regulament în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a acestuia, cu următoarele excepții:

- (a) Operatorii instalațiilor neproductive care funcționează în baza unui contract, dar care nu s-au instalat încă pe amplasament respectă integral prezentul regulament în termen de 1 an de la intrarea în vigoare a acestuia sau înainte de acest termen, prin acord cu autoritatea competentă.
- (b) Operatorii instalațiilor planificate respectă integral prezentul regulament în cazul în care nu se convine altfel cu autoritatea competentă și, în orice caz, în termen de cel mult un an de la intrarea în vigoare a regulamentului.

²⁵ JO L 154, 30.4.2004, p. 56.

- (c) Operatorii sondelor respectă integral prezentul regulament în termen de 3 luni de la intrarea în vigoare a acestuia sau înainte de acest termen, prin acord cu autoritatea competentă.

Articolul 39
Intrarea în vigoare

1. Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
2. Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles [.....]

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele

ANEXA I

Participarea publicului în ceea ce privește autorizațiile în temeiul Directivei 94/22/CE

1. Statele membre se asigură că:
 - (a) publicul este informat, fie prin anunțuri publice, fie prin alte mijloace adecvate (de exemplu, pe cale electronică, dacă este posibil), asupra solicitărilor de autorizare prezentate statelor membre și că sunt puse la dispoziția publicului informațiile relevante privind astfel de propuneri, inclusiv, între altele, informațiile privind dreptul de participare și privind autoritatea a căreia îi pot fi prezentate observații sau întrebări;
 - (b) publicul are dreptul de a-și exprima observațiile și opiniile atunci când toate opțiunile sunt posibile, înainte de adoptarea deciziilor privind solicitările de autorizare;
 - (c) rezultatele participării publicului sunt luate în considerare în mod corespunzător la adoptarea deciziilor în cauză;
 - (d) după examinarea observațiilor și a opiniilor exprimate de către public, statul membru depune toate eforturile rezonabile în vederea informării publicului cu privire la deciziile adoptate și la motivele și considerentele pe care se bazează acestea, incluzând informații privind procesul de participare a publicului.
2. Se stabilesc termene rezonabile care oferă suficient timp pentru fiecare etapă distinctă a participării publicului. Statele membre identifică publicul îndreptățit să participe în sensul alineatului (1), inclusiv organizațiile neguvernamentale relevante care îndeplinesc cerințele impuse de legislația națională, precum cele care promovează protecția mediului sau siguranța activităților offshore.

ANEXA II
Cerintele referitoare la documentele privind procedura de aprobare

1. INFORMAȚIILE CARE TREBUIE PREZENTATE ÎNTR-O NOTIFICARE PRIVIND PROIECTAREA PENTRU O INSTALAȚIE DE PRODUCȚIE

Notificarea privind proiectarea pentru o instalație de producție prevăzută la articolul 9 include cel puțin următoarele informații:

- (1) numele și adresa operatorului instalației;
- (2) o descriere a procesului aplicat activității de proiectare, a standardelor relevante utilizate și a opțiunilor de proiectare produse cu ajutorul acestui proces;
- (3) o descriere a conceptului de proiectare selectat în legătură cu scenariile privind riscurile majore pentru o anumită instalație și locul de amplasare al acesteia, precum și caracteristicile principale privind controlul riscului;
- (4) o dovadă conform căreia conceptul reduce, într-o măsură considerabilă, riscurile majore;
- (5) o descriere a instalației și a condițiilor în cadrul amplasamentului prevăzut;
- (6) o descriere a tipurilor de operațiuni cu riscuri majore care trebuie efectuate;
- (7) o descriere generală a sistemului de gestionare a siguranței prin intermediul căruia măsurile prevăzute pentru controlul riscurilor majore vor fi menținute în mod eficient, inclusiv a sistemului de verificare de către organisme independente care urmează a fi selectat.

2. INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIE PREZENTATE ÎNTR-UN RAPORT PRIVIND RISCURILE MAJORE REFERITOR LA EXPLOATAREA UNEI INSTALAȚII DE PRODUCȚIE

Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație de producție prevăzut la articolul 10 include cel puțin următoarele informații:

- (1) o descriere a modului în care este luată în considerare capacitatea de răspuns a autorității competente în legătură cu notificarea privind proiectarea;
- (2) un rezumat privind modul de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului privind riscurile majore;
- (3) o descriere privind instalația și infrastructura conectată și orice alte structuri, inclusiv sondele conectate la aceasta;
- (4) o dovadă care să arate că au fost identificate toate riscurile majore, că probabilitatea și consecințele acestora au fost evaluate și că măsurile pentru controlul acestora sunt adecvate, astfel încât riscurile de producere a unui eveniment care comportă riscuri majore pentru persoane și mediu să fie reduse într-o măsură acceptabilă;

- (5) detalii cu privire la tipurile de operațiuni cu potențial de risc major care trebuie efectuate și numărul maxim de persoane care pot fi prezente pe instalație în orice moment;
- (6) detalii cu privire la utilaje și la modalitățile de a asigura controlul sondei, siguranța procesului, izolarea substanțelor periculoase, prevenirea incendiilor și a exploziilor, protecția forței de muncă împotriva substanțelor periculoase și protecția mediului împotriva unui eveniment în fază incipientă care prezintă riscuri majore (în conformitate cu planul de urgență intern prevăzut în anexa V);
- (7) detalii privind modalitățile de protecție a persoanelor de pe platformă împotriva riscurilor majore și de asigurare a evacuării și recuperării lor în condiții de siguranță, precum și privind întreținerea sistemelor de control pentru prevenirea daunelor cauzate instalației și mediului în cazul în care este evacuat tot personalul;
- (8) codurile, standardele și orientările relevante utilizate în construcția și în punerea în funcțiune a instalației;
- (9) informațiile referitoare la sistemul de gestionare a siguranței privind operațiunile, întreținerea, modificările și sistemele de verificare, inclusiv principalele limitări operaționale privind instalația care trebuie controlate cu ajutorul sistemului de gestionare;
- (10) informațiile referitoare la sistemul de verificare prevăzute în secțiunea 5 punctul (2) din prezenta anexă;
- (11) orice alte detalii relevante, de exemplu în cazul în care două sau mai multe instalații funcționează combinat într-un mod care afectează potențialul de risc major pe care îl prezintă oricare dintre instalațiile respective sau toate instalațiile;
- (12) informațiile relevante în sensul cerințelor din prezentul regulament, obținute în temeiul oricărui alt act legislativ aplicabil al UE, în special al Directivelor 92/91/CE și 85/337/CEE;
- (13) o descriere a aspectelor de mediu care ar putea fi afectate în mod semnificativ, o evaluare a efectelor potențiale asupra mediului, în special a eliberărilor de poluanți în mediu și o descriere a măsurilor tehnice și non-tehnice avute în vedere pentru prevenirea, reducerea sau compensarea acestora, inclusiv a măsurilor de monitorizare.

3. INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIE PREZENTATE ÎNTR-UN RAPORT PRIVIND RISCURILE MAJORE REFERITOR LA O INSTALAȚIE NEPRODUCTIVĂ

Raportul privind riscurile majore referitor la o instalație neproductivă prevăzut la articolul 11 include cel puțin următoarele informații:

- (1) numele și adresa operatorului instalației;
- (2) un rezumat privind modul de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului privind riscurile majore;

- (3) o descriere referitoare la instalație și, în cazul unei instalații mobile, detalii privind mijloacele de care dispune aceasta în vederea transferului între amplasamente și privind sistemul de staționare al acesteia;
- (4) detalii referitoare la tipurile de operațiuni cu potențial de risc major pe care instalația le poate efectua și numărul maxim de persoane care pot fi prezente pe instalație în orice moment;
- (5) o dovadă care să arate că au fost identificate toate riscurile majore, că probabilitatea și consecințele acestora au fost evaluate și că măsurile pentru controlul acestora sunt adecvate, astfel încât riscurile de producere a unui eveniment care comportă riscuri majore pentru persoane și mediu să fie reduse într-o măsură acceptabilă;
- (6) detalii cu privire la utilaje și la modalitățile de a asigura controlul sondei, siguranța procesului, izolarea substanțelor periculoase, prevenirea incendiilor și a exploziilor, protecția forței de muncă împotriva substanțelor periculoase și protecția mediului împotriva unui eveniment în fază incipientă care prezintă riscuri majore (în conformitate cu planul de urgență intern prevăzut în anexa V);
- (7) detalii privind modalitățile de protecție a persoanelor de pe platformă împotriva riscurilor majore și de asigurare a evacuării și recuperării lor în condiții de siguranță, precum și privind întreținerea sistemelor de control pentru prevenirea daunelor cauzate instalației și mediului în cazul în care este evacuat tot personalul;
- (8) codurile, standardele și orientările relevante utilizate în construcția și în punerea în funcțiune a instalației;
- (9) o dovadă care să arate că au fost identificate toate riscurile majore în cazul tuturor activităților pe care instalația le poate efectua și că riscurile de producere a unui eveniment care prezintă riscuri majore pentru persoane și mediu sunt reduse într-o măsură acceptabilă;
- (10) detalii referitoare la limitările privind siguranța operațiunilor datorate mediului, condițiilor meteorologice și naturii fundului mării și modalitățile de identificare a riscurilor cauzate de pericolele existente pe fundul mării și de cele din mediul marin, cum ar fi conductele și zonele de acostare ale instalațiilor învecinate;
- (11) informații referitoare la sistemul de gestionare a siguranței în ceea ce privește operațiunile, întreținerea și modificările;
- (12) informațiile referitoare la sistemul de verificare prevăzute în secțiunea 5 punctul (2) din prezenta anexă;
- (13) orice alte detalii relevante, de exemplu în cazul în care două sau mai multe instalații funcționează combinat într-un mod care afectează potențialul de risc major pe care îl prezintă oricare dintre instalațiile respective sau toate instalațiile;
- (14) o descriere a aspectelor de mediu care ar putea fi afectate în mod semnificativ, o evaluare a efectelor potențiale asupra mediului, în special a eliberărilor de poluanți în mediu și o descriere a măsurilor tehnice și non-tehnice avute în vedere pentru prevenirea, reducerea sau compensarea acestora, inclusiv a măsurilor de monitorizare.

4. INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIE PREZENTATE ÎNTR-O NOTIFICARE PRIVIND OPERAȚIUNILE EFECTUATE LA SONDĂ

Notificarea privind operațiunile la sondă prevăzută la articolul 13 include cel puțin următoarele informații:

- (1) numele și adresa operatorului sondei;
- (2) denumirea instalației care urmează fie utilizată și numele proprietarului;
- (3) detaliile privind identificarea sondei și orice asociere cu alte sonde sau activități de dezvoltare;
- (4) informații privind programul de lucru al sondei, inclusiv privind perioada în care aceasta este exploatată, verificarea barierelor în calea pierderii controlului asupra sondei și privind starea prevăzută pentru sondă la finalizarea operațiunii;
- (5) orice detalii cu privire la echipamentele de siguranță care trebuie să fie distribuite și care nu sunt descrise în raportul curent privind riscurile majore referitor la instalație;
- (6) o evaluare a riscului care include o descriere privind:
 - (a) riscurile speciale asociate cu operațiunea efectuată la sondă;
 - (b) riscurile legate de zona submarină;
 - (c) orice activități desfășurate la suprafață sau în subsolul marin care prezintă un eventual pericol major simultan;
 - (d) măsuri adecvate de control;
- (7) detalii referitoare la proiectarea sondei, inclusiv barierele în calea pierderii controlului asupra sondei (echipamente, fluide de foraj, ciment etc.), controlul de direcție privind traiectoria sondei și limitările cu privire la exploatarea în condiții de siguranță în conformitate cu evaluarea riscului;
- (8) detalii cu privire la configurarea sondei la finalizarea operațiunilor – și anume, abandonată definitiv sau temporar, precum și în cazul în care aceasta este executată în vederea utilizării ulterioare;
- (9) în cazul unei sonde existente, informații pertinente cu privire la istoricul și starea acesteia;
- (10) în cazul unei modificări a unei notificări privind sonda prezentate anterior, detalii suficiente în vederea actualizării complete a notificării;
- (11) în cazul în care o sondă este executată cu ajutorul unei instalații neproductive, informații suplimentare după cum urmează:
 - (a) detalii privind condițiile meteorologice, cele din mediul marin și cele referitoare la fundul mării de la locul de amplasare, inclusiv orice obstrucții fizice, cum ar fi conductele;

- (b) detalii cu privire la condițiile de mediu care au fost luate în considerare în cadrul planului de urgență intern pentru instalație;
 - (c) detalii referitoare la dispozițiile privind intervenția în caz de urgență, inclusiv în cazul unui accident major cauzat mediului, care nu sunt prezentate în raportul privind riscurile majore și
 - (d) o descriere a modului în care sistemele de gestionare ale operatorului sondei și ale proprietarului instalației vor fi coordonate pentru a asigura controlul eficient al riscurilor majore în orice situație;
- (12) o declarație privind examinarea sondei de către organisme independente prevăzută în partea 5 punctul (1) din prezenta anexă;
- (2) informațiile relevante în sensul cerințelor din prezentul regulament obținute în temeiul oricărui alt act legislativ aplicabil al UE, în special al Directivelor 92/91/CE și 85/337/CEE.

5. ASPECTE REFERITOARE LA SISTEMUL DE VERIFICARE

1. Organismul terț independent respectă următoarele cerințe cu privire la independența sa față de operatorul instalației sau față de operatorul sondei:
 - (a) funcția pe care o deține acesta nu îi impune să ia în considerare niciun aspect legat de elementul critic de siguranță sau de utilajul menționat în care a fost implicat anterior sau în cazul căruia obiectivitatea sa ar putea fi compromisă;
 - (b) el este suficient de independent față de sistemul de gestionare care are sau care a avut orice responsabilitate pentru orice aspect legat de o componentă a sistemului independent de verificare sau de examinare a sondei, pentru a asigura că va demonstra obiectivitate în îndeplinirea funcțiilor sale în cadrul sistemului;
2. Organismul terț independent respectă următoarele cerințe cu privire la competența proprie:
 - (a) competența tehnică, inclusiv calificarea corespunzătoare a unui număr adecvat de persoane din cadrul personalului cu experiență suficientă;
 - (b) alocarea corespunzătoare a sarcinilor de către operator către personalul calificat pentru îndeplinirea acestora;
 - (c) modalitățile adecvate pentru a asigura fluxul de informații între operator și organismul terț independent;
 - (d) autoritatea suficientă acordată de operator organismului terț independent pentru ca acesta să își îndeplinească funcțiile în mod corespunzător;
3. În sensul articolului 13 alineatul (3), o modificare semnificativă a notificării privind operațiunile la sondă include:

- (a) orice modificare susceptibilă să contravină obiectivului proiectării inițiale a planului sondei, în special în ceea ce privește controlul sondei și barierele acesteia împotriva fluxurilor, precum și verificarea lor;
- (b) orice modificare substanțială a utilajului, a echipamentelor, a sistemului de gestionare sau a operatorului sondei notificată în conformitate cu anexa II partea 4;
- (c) orice modificare în evaluarea riscului, inclusiv modificări generate de situații survenite în cursul operațiunilor la sondă.

Modificările semnificative ar trebui sesizate organismului independent de examinare a sondei în vederea unei verificări suplimentare, iar rezultatele verificării suplimentare ar trebui comunicate autorității competente.

4. În cazul unei notificări privind operațiunile la sondă, este inclusă o declarație din partea unui organism independent de examinare a sondei conform căreia evaluarea riscului în legătură cu proiectarea sondei și barierele acesteia în calea pierderii controlului sunt adecvate tuturor condițiilor și circumstanțelor anticipate.
5. În cazul exploatării unei instalații, raportul privind riscurile majore include:
 - (a) o declarație din partea verficatorului terț independent conform căreia înregistrarea elementelor critice de siguranță și sistemul de întreținere a acestora menționat în raportul privind riscurile majore sunt sau vor fi adecvate;
 - (b) o descriere a sistemului de verificare, inclusiv a selecției verficatorilor terți independenți și a mijloacelor de verificare privind întreținerea în stare bună de funcționare a elementelor critice de siguranță și a oricărui utilaj menționat în cadrul sistemului;
 - (c) mijloacele menționate la alineatul (5) litera (b) includ examinarea și testarea necesară privind elementele critice de siguranță de către persoane independente și competente, verificarea privind proiectarea, standardele, certificarea sau alt sistem de conformitate a elementelor critice de siguranță, examinarea progresului lucrărilor, raportarea privind orice neconformități și măsurile de remediere luate de către operator.

6. INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIE PREZENTATE CU PRIVIRE LA O SCHIMBARE MAJORĂ ADUSĂ UNEI INSTALAȚII, INCLUSIV ELIMINAREA UNEI INSTALAȚII FIXE

În cazul în care sunt aduse modificări majore unei instalații, informațiile prezentate autorității competente în conformitate cu articolele 10 și 11 includ cel puțin următoarele informații:

1. numele și adresa operatorului instalației;
2. un rezumat al modului de implicare a oricărui lucrător în pregătirea raportului revizuit privind riscurile majore;
3. în cazul unei modificări majore, detalii suficiente pentru a actualiza complet raportul anterior privind riscurile majore și planul de urgență intern aferent referitor la

instalație și pentru a demonstra că riscurile majore sunt reduse într-o măsură acceptabilă;

4. în cazul în care o instalație fixă de producție este scoasă din uz:
 - (a) modalitățile de izolare a tuturor substanțelor periculoase, iar în cazul sondelor conectate la instalație, izolarea definitivă a sondelor de instalație și de mediu;
 - (b) o descriere a riscurilor majore asociate cu demontarea instalației, a populației totale expuse și a măsurilor de control al riscurilor;
 - (c) modalitățile de intervenție în caz de urgență pentru a asigura evacuarea în condiții de siguranță și recuperarea personalului și pentru a preveni un accident major pentru mediul înconjurător.

7. INFORMAȚII CARE TREBUIE SĂ FIE PREZENTATE ÎNTR-O NOTIFICARE PRIVIND OPERAȚIUNILE COMBINATE

Notificarea privind operațiunile combinate prevăzută la articolul 14 include cel puțin următoarele informații:

- (1) numele și adresa operatorului care pregătește notificarea;
- (2) în cazul în care alți operatori sunt implicați în operațiunile combinate, numele și adresele acestora, inclusiv o confirmare conform căreia operatorii convin asupra conținutului notificării;
- (3) o descriere a modului în care sistemele de gestionare pentru instalațiile implicate în operațiunea combinată vor fi coordonate, astfel încât să fie reduse riscurile rezultate în urma unui accident major;
- (4) detalii cu privire la orice echipament care trebuie utilizat în cazul operațiunii combinate, dar care nu este descris în raportul actual privind riscurile majore referitor la oricare dintre instalațiile implicate în operațiunile combinate;
- (5) un rezumat privind evaluarea riscurilor realizată de toți operatorii implicați în operațiunile combinate, care include:
 - (a) o descriere a oricăror activități desfășurate în timpul operațiunii combinate care pot comporta riscuri susceptibile de a cauza un accident major pe o instalație sau în legătură cu o instalație;
 - (b) o descriere a oricăror măsuri de control al riscurilor puse în aplicare ca urmare a evaluării riscurilor.
- (6) o descriere a operațiunii combinate și a programului de lucru, care include datele la care se estimează că operațiunea combinată va fi demarată și finalizată și o copie a acordului între operatorii care participă la operațiunile combinate.

ANEXA III

Dispozițiile prevăzute de autoritățile competente în vederea reglementării operațiunilor care comportă riscuri majore

1. În scopul numirii unei autorități competente responsabile cu funcțiile de reglementare menționate în prezentul regulament privind siguranța și protecția mediului, statele membre aplică următoarele criterii minime:
 - (a) sistemele de organizare care permit îndeplinirea eficientă a tuturor obligațiilor menționate în prezentul regulament, inclusiv regimurile de reglementare în materie de siguranță și de protecție a mediului într-un mod echitabil;
 - (b) o declarație de politică care abordează obiectivele privind supravegherea și aplicarea legislației și modul în care autoritatea competentă va realiza transparența, consecvența, proporționalitatea și obiectivitatea în ceea ce privește reglementarea activităților petroliere și gaziere offshore. Autoritatea competentă ar trebui să clarifice, de asemenea, publicului diviziunea responsabilităților între autoritatea de reglementare și operator, acesta din urmă având principala responsabilitate de a controla riscurile, iar cea dintâi fiind responsabilă cu verificarea faptului că operatorul a pus în aplicare măsuri adecvate care pot fi eficiente în ceea ce privește controlul riscurilor majore;
 - (c) o declarație privind strategia care prezintă funcțiile autorității competente, prioritățile acesteia cu privire la întreprinderea de acțiuni (de exemplu, în ceea ce privește proiectarea și exploatarea instalațiilor, gestionarea integrității și capacitatea de pregătire și intervenție în caz de urgență) și modul în care aceasta este organizată;
 - (d) procedurile operaționale care descriu modul în care autoritatea competentă va examina și va pune în aplicare obligațiile operatorilor prevăzute în prezentul regulament, inclusiv modul în care aceasta va trata, evalua și aproba rapoartele privind riscurile majore, va trata notificările privind operațiunile la sondă și în care trebuie să fie stabilită frecvența inspecțiilor privind măsurile de control al riscurilor majore (inclusiv pentru mediu) referitoare la o anumită instalație sau activitate;
 - (e) procedurile care îi permit autorității competente să își execute funcțiile în temeiul prezentului regulament, fără a aduce atingere altor responsabilități, legate, de exemplu, de operațiunile petroliere și gaziere onshore și de regimurile prevăzute în Directiva 92/91/CE;
 - (f) în cazul în care autoritatea competentă include două sau mai multe agenții, un acord formal de stabilire a mecanismelor necesare în vederea gestionării comune a autorității competente, inclusiv supravegherea, monitorizarea și revizuirile de către organele superioare de conducere, planificarea în comun și inspecția, diviziunea responsabilităților pentru gestionarea rapoartelor privind riscurile majore, investigarea comună, comunicările interne și raportarea externă.
2. Statele membre ar trebui să prevadă dispozițiile necesare pentru ca sistemele menționate anterior să intre în vigoare, inclusiv:

- (a) expertiza suficientă din partea specialiștilor disponibilă la nivel intern sau prin intermediul unui regim extern pentru a examina și investiga activitățile, a lua măsuri de executare și a trata rapoartele privind riscurile majore și notificările;
 - (b) în cazul în care există încredere în sursele externe de expertiză, orientările suficiente în formă scrisă și activitatea de supraveghere pentru a menține consecvența abordării și pentru a asigura faptul că autoritatea competentă numită legal își păstrează responsabilitatea deplină prevăzută de prezentul regulament;
 - (c) resurse adecvate pentru formarea esențială, comunicarea, accesul la tehnologie, cheltuielile de deplasare și de ședere ale personalului din cadrul autorității competente în contextul exercitării funcțiilor sale de reglementare, astfel încât să permită cooperarea activă între autoritățile competente în conformitate cu articolul 27;
 - (d) dacă este cazul, rambursarea obligatorie din partea operatorilor și/sau a proprietarilor de instalații către autoritatea competentă a cheltuielilor referitoare la funcțiile îndeplinite de aceasta în conformitate cu prezentul regulament;
 - (e) realizarea sau promovarea de activități de cercetare conform funcțiilor autorității competente prevăzute de prezentul regulament;
 - (f) întocmirea de rapoarte de către autoritatea competentă.
3. Procedurile pentru evaluarea raportului privind riscurile majore și a notificărilor, a planurilor de urgență interne și a altor documente relevante includ:
- (a) o analiză cantitativă privind evaluarea riscurilor;
 - (b) o evaluare a deciziei operatorului cu privire la detaliile relevante privind locul de desfășurare al operațiunilor;
 - (c) o evaluare a standardelor tehnice și de organizare utilizate;
 - (d) o evaluare a soluțiilor în materie de inginerie;
 - (e) o evaluare a modalităților de care dispune operatorul pentru gestionarea modificărilor aduse planurilor operaționale;
 - (f) o comparație a soluțiilor utilizate în situația în cauză cu cele utilizate în alte situații comparabile;
 - (g) o evaluare privind conformitatea planurilor de urgență cu riscurile identificate;
 - (h) o evaluare a mecanismelor stabilite de operator pentru întreruperea operațiunilor în cazul unui risc iminent;
 - (i) o evaluare a disponibilității echipamentelor de intervenție în caz de urgență și caracterul adecvat al procedurilor pentru a le utiliza în mod eficient.

4. Autoritățile competente ar trebui să fie în mod clar independente de orice organizație guvernamentală în ceea ce privește sponsorizarea industriei de profil, acordarea autorizațiilor sau colectarea veniturilor. Autoritatea competentă nu ar trebui să adopte nicio poziție politică cu privire la sectorul petrolului și al gazelor.

ANEXA IV

Dispozițiile prevăzute de operatori în vederea prevenirii accidentelor majore

1. În scopul punerii în aplicare a politicii operatorului de prevenire a accidentelor majore și a sistemului de gestionare a siguranței în temeiul articolului 18, ar trebui să se țină seama de următoarele:
 - (a) politica de prevenire privind accidentele majore ar trebui să fie instituită în formă scrisă și să stabilească obiectivele generale și modul de organizare în vederea controlului riscurilor de accidente majore, precum și modul în care aceste mecanisme sunt puse în aplicare la nivelul companiilor;
 - (b) sistemul de gestionare a siguranței ar trebui să fie integrat în sistemul de gestionare global al operatorului și să includă structura organizațională, responsabilitățile, practicile, procedurile, procesele și resursele în vederea stabilirii și punerii în aplicare a politicii privind riscurile majore.
2. Sistemul de gestionare a siguranței include, dar nu se limitează la:
 - (a) structura organizațională și rolurile și responsabilitățile personalului;
 - (b) identificarea și evaluarea riscurilor majore – probabilitatea și consecințele acestora;
 - (c) integrarea impactului asupra mediului în cadrul evaluărilor riscurilor majore din raportul privind riscurile majore;
 - (d) controalele riscurilor majore pe durata operațiunilor normale;
 - (e) gestionarea modificărilor;
 - (f) planificarea și intervenția în caz de urgență;
 - (g) limitarea daunelor aduse mediului;
 - (h) monitorizarea performanței;
 - (i) sistemele de audit și de revizuire.
3. Operatorii acordă o atenție specială evaluării cerințelor de fiabilitate și de integritate cu privire la toate sistemele critice pentru siguranță și își stabilesc sistemele de inspecție și de întreținere în vederea atingerii acestui nivel de integritate privind siguranța.
4. Operatorii se asigură că substanțele periculoase sunt izolate în orice moment în conductele, navele și sistemele prevăzute pentru izolarea acestora în condiții de siguranță. Mai mult, operatorii se asigură că nicio defecțiune a barierelor în calea pierderii izolării nu poate conduce la un incident care implică riscuri majore.
5. Operatorii se asigură că dispun de un cadru adecvat pentru monitorizarea respectării tuturor dispozițiilor statutare relevante, prin integrarea atribuțiilor lor statutare

privind siguranța și protecția mediului în legătură cu riscurile majore în cadrul procedurilor lor standard de operare.

6. Operatorii acordă o atenție specială formării și menținerii unei culturi solide privind siguranța, care să implice o probabilitate ridicată ca operațiunile continue să se desfășoare în condiții de siguranță, incluzând, dar fără a se limita la:
 - (a) auditul amănunțit al proceselor;
 - (b) recompensarea și recunoașterea comportamentelor dorite;
 - (c) evaluarea periodică a capacităților și a obiectivelor organizației;
 - (d) menținerea standardelor înalte drept principală valoare a organizației;
 - (e) sistemele formale de comandă și de control care implică participarea organelor superioare de conducere și a forței de muncă și
 - (f) competența la toate nivelurile operațiunii.
7. Industria de profil cooperează cu autoritatea competentă pentru a stabili și a pune în aplicare planul de priorități pentru dezvoltarea standardelor, a orientărilor și a normelor care vor permite punerea în aplicare a celor mai bune practici privind prevenirea riscurilor majore și, după caz, limitarea consecințelor accidentelor majore. Aspectele care trebuie avute în vedere ar trebui să includă:
 - (a) îmbunătățirea integrității sondei, a echipamentelor și a barierelor pentru controlul sondei și monitorizarea eficienței acestora;
 - (b) îmbunătățirea izolării principale pentru sistemele de siguranță a proceselor;
 - (c) îmbunătățirea izolării secundare care să împiedice extinderea unui accident incipient major, inclusiv a exploziilor sondelor;
 - (d) existența unui proces decizional fiabil în ceea ce privește mediile caracterizate prin presiune ridicată;
 - (e) gestionarea și supravegherea activităților care comportă riscuri majore;
 - (f) competența titularilor de posturi-cheie;
 - (g) garantarea unei evaluări efective a riscurilor atunci când condițiile sunt schimbătoare;
 - (h) evaluarea privind fiabilitatea sistemelor critice pentru siguranță;
 - (i) indicatorii principali de performanță privind integritatea sistemului de siguranță;
 - (j) integrarea efectivă a sistemelor de gestionare a siguranței între operatori, operatorii sondelor, proprietarii de platforme petroliere și alte persoane implicate în operațiunile combinate.

ANEXA V

Cerințe referitoare la capacitatea de pregătire și de intervenție în caz de urgență

1. PLANURILE DE URGENȚĂ INTERNE

1. Planurile de urgență interne ar trebui să includă, fără a se limita la:

- (a) numele și funcțiile persoanelor autorizate să inițieze proceduri de urgență și a persoanei care conduce intervenția de urgență internă;
- (b) numele și funcția persoanei care are responsabilitatea de a coopera cu autoritatea responsabilă cu planul de urgență extern;
- (c) toate condițiile sau evenimentele previzibile care ar putea produce un accident major, astfel cum sunt descrise în raportul privind riscurile majore la care este anexat planul;
- (d) o prezentare a acțiunilor care ar trebui să fie întreprinse cu scopul de a controla condițiile sau evenimentele și de a limita consecințele acestora în cadrul instalației și a zonei sale exclusive;
- (e) o descriere a echipamentelor și resurselor disponibile;
- (f) modalitățile de limitare a riscurilor pentru persoanele care se află pe instalație, inclusiv modul în care sunt transmise avertismentele și măsurile care se preconizează că vor fi luate de persoane la primirea avertismentului;
- (g) sistemele coordonate cu sistemele de recuperare descrise în raportul privind riscurile majore, de exemplu descrise în anexa II partea (2) punctul (7) și partea (3) punctul (7), pentru a asigura o șansă ridicată de supraviețuire persoanelor care se află pe instalație în timpul unui accident major;
- (h) sistemele care oferă o avertizare timpurie cu privire la accident autorităților responsabile cu inițierea planului de urgență extern, tipul de informații care ar trebui incluse într-un avertisment inițial și sistemele de furnizare a informațiilor mai amănunțite pe măsură ce acestea devin disponibile;
- (i) sistemele care vizează formarea membrilor personalului în ceea ce privește obligațiile pe care se preconizează că le vor îndeplini aceștia și, în cazul în care este necesar, coordonarea acestora împreună cu serviciile de urgență externe;
- (j) sistemele care vizează coordonarea intervențiilor de urgență interne și externe.

2. Operatorii ar trebui să pregătească un inventar privind echipamentele disponibile, proprietarii acestora, locația, transportul acestora și modul în care sunt distribuite pe instalație. Inventarul ar trebui să identifice măsurile introduse pentru a asigura că echipamentele și procedurile sunt menținute în condiții de operare.

2. PLANURI DE URGENȚĂ EXTERNE

1. Planurile de urgență externe ar trebui să includă, fără a se limita la:

- (a) numele și funcțiile persoanelor autorizate să inițieze proceduri de urgență și ale persoanelor autorizate să conducă intervenția de urgență externă;
- (b) sistemele pentru primirea avertizărilor timpurii privind accidentele și alertele și procedurile de convocare asociate acestora;
- (c) sistemele pentru coordonarea resurselor necesare în vederea punerii în aplicare a planului de urgență extern;
- (d) sistemele care vizează furnizarea de asistență pentru planul de urgență intern care tratează evenimentele care au loc pe o instalație și în zona exclusivă din jurul acesteia;
- (e) o descriere amănunțită a sistemelor de intervenție în caz de urgență *ex situ*;
- (f) modalitățile de furnizare a informațiilor și a recomandărilor adecvate cu privire la accident către persoanele și organizațiile care pot fi afectate de accident;
- (g) modalitățile de furnizare a informațiilor către serviciile de urgență din alte state membre sau către Comisie în cazul unui accident major cu posibile consecințe transfrontaliere;
- (h) modalitățile de atenuare a efectelor negative asupra florei și faunei sălbatice, atât onshore cât și offshore, inclusiv a situațiilor în care animalele contaminate cu petrol ajung la țărm înaintea scurgerilor efective.

2. Autoritatea principală responsabilă cu intervenția de urgență ar trebui să prevadă următoarele dispoziții disponibile:

- (a) un inventar privind echipamentele disponibile, proprietarii acestora, locația, transportul și modul de distribuire al acestora pe instalație;
- (b) o descriere a măsurilor introduse pentru a asigura că echipamentele și procedurile sunt menținute în condiții de operare;
- (c) un inventar al echipamentelor deținute de industria de profil care pot fi puse la dispoziție în caz de urgență;
- (d) o descriere a sistemelor generale în cazul situațiilor de urgență legate de activitățile petroliere și gaziere offshore, inclusiv competențele și responsabilitățile tuturor părților implicate și ale organismelor responsabile cu întreținerea unor astfel de sisteme;
- (e) măsuri pentru a asigura că echipamentele, personalul și procedurile sunt pregătite în vederea operării și actualizate pentru orice situație.

3. Planurile de intervenție externe în caz de urgență trebuie să explice în mod clar rolul autorităților relevante, al serviciilor de urgență, al coordonatorilor și al altor factori

care participă în mod activ la intervenția de urgență, astfel încât cooperarea să fie asigurată în toate situațiile de urgență.

4. Sistemele trebuie să includă dispoziții în cazul unui accident major care eventual depășește statul membru sau granițele acestuia prin:
- (a) schimbul de planuri cu statele membre învecinate și Comisie;
 - (b) întocmirea inventarelor transfrontaliere privind activele în caz de intervenție, atât cele deținute de industria de profil, cât și la nivel național și toate adaptările necesare pentru a asigura că echipamentele și procedurile sunt compatibile între țările învecinate și statele membre;
 - (c) proceduri pentru recurgerea la mecanismul UE de protecție civilă (instituit prin Decizia 2007/779/CE a Consiliului);
 - (d) planificarea unor exerciții transfrontaliere de intervenție de urgență externă.

ANEXA VI
Schimbul de informații și transparența

1. Un format comun privind raportarea datelor pentru indicatorii privind riscurile majore, care trebuie să fie elaborat de Comisie în conformitate cu articolele 22 și 23, permite compararea datelor între statele membre și operatorii individuali.
2. Cerințele definitorii privind raportarea menționate la alineatul (1) includ următoarele informații și date minime:
 - (a) informații referitoare la deversarea neprevăzută de hidrocarburi sau alte substanțe periculoase, fie că sunt sau nu incinerate;
 - (b) informații referitoare la pierderea controlului asupra sondei, situație care necesită declanșarea echipamentelor de control ale sondei, sau la defecțiunea unei bariere la sondă, fiind astfel necesară înlocuirea sau reparația acesteia;
 - (c) defecțiunea unei componente principale a sistemului de siguranță al proceselor instalației;
 - (d) pierderea semnificativă a integrității structurale sau pierderea protecției împotriva efectelor incendiului sau exploziei ori pierderea menținerii poziției în cazul unei instalații de plutire;
 - (e) navele în curs de coliziune și coliziunile efective ale navelor cu o instalație offshore;
 - (f) accidente implicând elicoptere care se produc pe instalațiile offshore sau în apropierea acestora ori în drum spre instalațiile offshore;
 - (g) orice accident soldat cu persoane decedate;
 - (h) orice vătămare gravă a 5 sau mai multe persoane afectate de același accident;
 - (i) orice evacuare a personalului neesențial;
 - (j) un accident ecologic major.
3. Informațiile menționate la alineatul (2) constau în informații atât factice, cât și analitice cu privire la operațiunile petroliere și gaziere și nu sunt ambigue. Informațiile și datele sunt furnizate astfel încât performanța operatorilor individuali să poată fi comparată nu doar în cadrul statului membru, ci și în cadrul industriilor de profil din statele membre în ansamblul lor.
4. Obiectivul privind colectarea informațiilor menționate la alineatul (2) este de a furniza un avertisment prealabil cu privire la deteriorarea (nouă) a barierelor critice pentru siguranță și mediu, cu scopul de a lua măsuri corective proactive. Informațiile ar trebui să stabilească, de asemenea, eficacitatea generală a măsurilor și a controalelor puse în aplicare de operatorii individuali și de industria de profil în ansamblu, în special pentru a preveni riscurile de accidente majore și pentru a reduce la minimum riscurile pentru mediu.

5. Pentru a respecta cerințele articolului 23, este elaborat un format simplificat în vederea publicării datelor relevante în conformitate cu alineatul (2) și a pregătirii rapoartelor în conformitate cu articolul 24, într-un mod care să fie ușor accesibil publicului și care să faciliteze compararea transfrontalieră a datelor.